

DI(V)JAK

Šolsko leto: 2016/2017

N°2

KAZALO:

UVODNIK.....	1
INTERVJU Z MIRANOM GROMOM.....	3
INTERVJU S PROFESORJEM MATEJEM CIZLJEM.....	6
INTERVJU S TINKARO ZALOKAR.....	8
DRŽAVNO TEKMOVANJE KEMIJSKIH TEHNIKOV.....	11
22. DRŽAVNO TEKMOVANJE KEMIJSKIH TEHNIKOV.....	12
OGLED TOVARNE KRKA.....	14
VTISI S PUD-A.....	15
TEKMOVANJE ZA PREGLOVE PLAKETE.....	18
MISLI NAJSTNICE.....	20
FIZIKA SKOZI OČI MLADIH.....	22
MATERINA DUŠICA.....	23
NAVADNA TAVŽENTROŽA (<i>Centaurium erythraea</i>).....	24
UTRINKI S KRVODAJALSKE AKCIJE.....	26
TEKMOVANJE ZDRAVSTVENIH ŠOL.....	29
OČE MODERNE PSIHOLOGIJE.....	40
KAKOVOST ZDRAVSTVENE NEGE – modul PODJETNIŠTVO.....	42
IZDELKI 4. B RAZREDA PRI PREDMETU KAKOVOST ZDRAVSTVENE NEGE.....	46
BESEDE KOT REZILO - natečaj o samopoškodovanju.....	49
MALO DRUGAČEN - natečaj o samopoškodovanju.....	53
POSADIMO SONČNICE.....	56
ANKETA O FILMU NE MEČMO HRANE STRAN.....	57
ODKRIJTE SLOVENIJO, POJDITE NA IZLET.....	59
FACEBOOKOVE PASTI.....	61
KAJ BI BRAL.....	63
DAN.....	66
HLADEN OBJEM NARAVE.....	67
JAZ IN TI.....	67
JUTRO.....	68
LIFE IS A QUEST.....	68
ŽIVLJENJE JE ISKANJE.....	68
ŽENSKA BITI NI LAHKO.....	69
ŽENSKE – PREZRTA POLOVICA.....	71
NJENA ZGODBA.....	72
KONEC DOBER – VSE DOBRO.....	74

POT.....	75
ŠOLSKI ZVONEC	75
MIND IS A DEAD END.....	76
DER MENSCH UND DIE NATUR.....	78
DIE WELT DER ZUKUNFT	80
MY HIGH SCHOOL EXPERIENCE	81
TECHNOLOGY	84
PES IN ČLOVEK: napake, ki jih delamo.....	85
»KDOR SKRIVAJ GREŠI, SPLOH NE GREŠI.«	87
ZA SREČO JE POTREBNA SVOBODA, ZA SVOBODO JE POTREBEN POGUM.....	89
SODELOVANJE V ODDAJI GLEJ, KDO KUHA	91
GOLDEN ROSE	95
METAL IN MODA	96
MODNI TRENDI POMLAD/POLETJE	98
ALI STE VEDELI:	105
FARMACEVTSKA KRIŽANKA	107
SLIKE – Leon Brdar	108

UVODNIK

Oj. Živjo. Zdravo. Čao ... na tisoč in en način vsem vam, 1111. dijakom in vsem vam, cenjeni bralci 10. izdaje šolskega časopisa Di(v)jak.

Di(v)jak izhaja že četrto leto zapored. Letos šolanje zaključuje prva generacija Di(v)jakovih dijakov, generacija, ki je Di(v)jaka doživljala vse od začetka šolanja v šolskem letu 2013/14, ko je izšla prva številka časopisa. Ob tej jubilejni priložnosti zato izrekam zahvalo vsem vam, ki ste pridno ustvarjali časopis, še posebej pa uredniškemu odboru, ki je letošnje šolsko leto v sestavi Zala Kržičnik, Monika Oberč in Nika Brcar.

Šolski časopis je zrcalo šole. Z informativnimi, humornimi, dokumentarnimi in zabavnimi prispevki razkriva razmišljanje, zanimanje, delo in ustvarjanje dijakov, ki oblikujejo Srednjo zdravstveno in kemijsko šolo ta hip, v tem času in v tem prostoru. Časopis dokazuje, da je šola postala mnogo več kot le šola, izobraževalna inštitucija s šestimi izobraževalnimi programi. Je šola, ki jo odlikujejo odlični rezultati na področju učenja, tekmovanjih iz znanja, športa in umetnosti. Vsaka generacija in vsako šolsko leto ima svoje posebnosti. Letošnje leto je bilo edinstveno. Plodno. Uspešno. Zlato. Zavidanja vredno. Letos prvič smo vpisali preko 1100 dijakov, natančno 1122. Čeprav veliki, smo kot ena družina, ki je stiskala pesti in navijala za svoje sošolce, ko so le-ti potrebovali spodbudo na raznih tekmovanjih. Skupaj smo se veselili uspehov, ki jih res ni bilo malo. Dobili smo kar dva državna prvaka. Dva Jana. Jan Šegina je letos, 1. aprila, pa ne za hec, ampak čisto zares postal državni prvak na tekmovanju mladih zgodovinarjev. Prvak je postal tudi Jan Šiler Hudoklin, državni prvak na tekmovanju kemijskih tehnikov in absolutni zmagovalec selektivnega tekmovanja državnih prvakov med kemijskimi tehnikami za šolski leti 2015/16 in 2016/17. Zmaga mu je omogočila udeležbo na mednarodnem kemijskem tekmovanju Grand Prix Chimique 2017, ki bo jeseni v Srbiji. Uspeha je dopolnila s prvim mestom na Državnem tekmovanju srednjih zdravstvenih šol za priznanja Angele Boškin v kategoriji bolničar-negovalec Elma Huseinović.

Izjemno so nas

presenetili tudi dijaki šolske rokometne ekipe, ki so se letos prvič v zgodovini šole v moški kategoriji dijakov v ekipnih športih uspeli uvrstili v finale državnega prvenstva in osvojili bronasto kolajno. Bronasto ekipo so sestavljali: Miha Jančar, Dino Rašo, Klemen Matko, Luka Rogelj, Kristijan Horžen, Vid Bačar, Jan Horžen, Matic Pacek, Gašper Pečarič, Amadej Puž. S kolajno so dopolnili uspehe vseh naših športnikov tako v ekipnih kot tudi v individualnih športih. Med umetniki pa so nas letos najbolj razveselili Kaja Metež, Luka Gorenčič in Dino Subašič, ki so se s svojim scenarijem, po katerem so posneli film Cena (ne)uspeha (<https://www.youtube.com/watch?v=o38S87corUU>), uvrstili med prve tri na mednarodnem natečaju za dijake Predstavljam si svet brez korupcije.

Šolsko leto zaključujemo še z mnogimi drugimi uspehi, priznanji in pohvalami, ki dokazujejo, da smo na pravi poti, na kateri je potrebno vztrajati tudi v bodoče.

In čisto za konec, vsem dijakom želim uspešen zaključek šolskega leta, maturantom pa veliko uspeha na maturi. Tudi tokrat bomo vsi drug za drugega stiskali pesti, tokrat za osebne zmage vsakega posameznika.

Srečno in naj se počitnice čim prej začno.

Damjana Papež, prof.,
ravnateljica

INTERVJU Z MIRANOM GROMOM

1. Kakšna je bila vaša poklicna pot od srednje šole do upokojitve?

Šel sem na fakulteto, po drugem letniku sem se zaposlil in sem izredno študiral. Takrat je bilo še možno, da si imel dvojni status, ker sem bil zaposlen na fakulteti in delal hkrati. Potem sem bil v Revozu oz. takrat je bil IMV. Iz Revoza sem šel učiti v šolo sem na center, ki se je takrat imenoval drugače, potem je sledila Iskra v Žužemberku. Tam sem bil 7 ali 8 let. Po Iskri sem bil dve leti na kmetijski šoli, potem sem se vrnil nazaj na šolski center in tukaj zaključil kariero.

2. Ali je pouk v srednji šoli danes drugačen kot takrat, ko ste bili vi srednješolec?

Mislim, da pouk ne, ampak odnosi so se spremenili. Mislim, da smo mi, ali je bilo to naravno ali pod prisilo, bolj spoštovali učitelje. Enostavno smo jih morali. Npr. prepovedano je bilo po 10. uri biti zunaj. Če te je učitelj videl zunaj v Ljubljani, ker smo bili tudi mi zunaj po 10. uri, še posebej v 3. in 4. letniku, si drug dan vedel, kaj boš dobil. Bil si vprašan in maksimalna ocena, ki si jo dobil, je bila ena. Sploh ni bilo debate. Tega straha ali stahospoštovanja - tega je bilo več. Mogoče smo bili pa drugače vzgojeni, ne vem. To je pač druga generacija, vsaka generacija prinaša svoje.

3. Ali vam je kakšna zanimiva prigoda iz študijskih let ostala v spominu?

No, tako ko vi, smo tudi mi na fakulteti plonkali. Moram priznati, da sem bil kar uspešen na fakulteti, čeprav je bila to očetova zasluga, ker je rekel, da me ne bo vzdrževal, če ne bom delal. Tako se spomnim, da sem za en izpit - pisni del - eni kolegici pomagal tako, da sem ji poslal samo postopek, ne pa rešitev in se je zgodilo, da je ona prav rešila, jaz pa narobe in je ona pisala tisti kolokvij 9 ali 10, jaz pa 7. Sicer sem potem dobil to na izpitu in me je profesor fino namučil in na koncu rekel: "Ja drugič kolegici pa ne pomagat," tako da tudi takrat so že vedeli, da plonkam.

4. Zakaj ste se odločili za učiteljski poklic?

Ne vem. Bolj iz tega, da me je zanimalo, kaj je to. Svojo poklicno kariero sem začel kot raziskovalec na fakulteti. Potem sem prišel na IMV, današnji Revoz, tam sem bil kot nekakšen razvojni tehnolog, povezan s proizvodnjo. Potem so slučajno tukaj na šolskem centru takrat iskali nove učitelje in sem po naključju prišel do tega delovnega mesta. Najprej nisem vzljubil učiteljskega poklica, šele kasneje mi je postal zanimiv.

5. Nam lahko opišete začetek vaše učiteljske kariere?

Naporno, zelo naporno. Danes je učiteljeva obveznost 20 ur, maksimalno 25 ur v razredu na teden, a ko sem jaz prišel, sem imel 35 ur na teden. Poleg kemije sem učil še matematiko in fiziko. Ob sredah smo imel dopoldne pouk, popoldne so bile vaje, ampak to so bile vaje po 7 ur, tako da smo začeli ob osmih ali sedmih in končali zvečer ob sedmih ali osmih. Dijaki so imeli naslednji dan prosto, jaz pa ne. Tako da je bilo naporno. Jaz sem se moral doma pripravljati, čeprav sem prišel s fakultete s kar nekaj znanja, ampak se moraš pripravljati veliko. Vseeno mi je bil ta stik z dijaki tako zanimiv, da sem ostal.

6. Ste na začetku vaše kariere kdaj imeli željo, da bi postali ravnatelj na šoli?

Ne, nikoli. V bistvu sem o tem začel razmišljati šele, ko je odstopila ravnateljica, ki je bila pred menoj. Sam sem zadovoljil svojo potrebo po karieri v Iskri, kjer sem bil v. d. direktor in sem videl, da moraš biti človek za to, da je to na videz zelo ugledna in plačana funkcija, ampak da ti ne daje toliko zadovoljstva. Zato sem se vrnil nazaj v šolstvo in potem sem bolj po naključju postal ravnatelj. Nisem planiral nobene druge vodstvene funkcije. Mislim sem ostati učitelj do konca.

7. Ali lahko opišete kakšen lep spomin na poučevanje ali pa kašen dogodek, ki ga ne boste nikoli pozabili?

Teh spominov je ogromno. V razredu sem vedno užival in težko bi izločil enega. Meni je bilo v razredu lepo. Ne vem, če tudi dijakom, ampak meni je bilo vedno. V razredu sem užival. Je pa res, da so od začetka spomini povezani z uspehom dijakov, ko sva npr. z dijakinjo za 20 % premagali Bežigrasko gimnazijo, ki je že takrat veljala za elito in smo jo že takrat premagali pri tekmovanju kemije. To so bile Preglove plakete, ki so bile narejene za gimnazijo, niso bile prilagojene za srednjo strokovno šolo. Od začetka je bilo to, kasneje pa sem se v razredu vedno počutil mladega. V bistvu ste mi vi dijaki dajali mladost ali pa neumnost.

8. Od vseh predmetov, ki ste jih poučevali, kateri vam je bil najbolj pri srcu?

Najraje sem vedno imel fizikalno kemijo, nisem pa maral organske, čeprav sem diplomiral iz organske kemije.

9. Se vam je v vseh letih poučevanja pripetilo tudi kaj neprijetnega?

Toliko, da bi mi res pomenilo, pa da bi se spomnil, ne. V glavnem pa so bili to problemi s starši.

10. Katera vloga vam je bolj ustrezala? Vloga ravnatelja ali vloga učitelja?

Definitivno učitelja.

11. Kaj zdaj počnete, ko ste zaključili svojo delovno obveznost?

Malo več se posvečam hobijem, ki se jim prej nisem mogel. Na primer eden od teh je, čeprav nimam vinograda, zidanica. Imam nekaj trt, ampak prej sem imel samo toliko časa, da sem okoli zidanice pokosil, poškropil sadje, zdaj se pa igram z drugimi stvarmi. Sicer pa malo ohranjam stik s poučevanjem še zmeraj na ŠOD-u, torej učim odrasle, toliko da malo ostanem v formi, drugače se pa ukvarjam s hobiji.

12. Ali res velja izrek, da ko greš v pokoj, imaš manj prostega časa kot takrat, ko hodiš v službo?

Definitivno, pa ne vem, zakaj. Smešno, res smešno. Jaz imam praktično vsak dan napolnjen. Ni se mi še zgodilo, da ga ne bi imel. Mislim, da zdaj celo gledam doma manj televizijo, kot sem jo prej, pa tudi prej sem jo v glavnem uporabil, da sem pred njo zaspal.

Jan Šegina in Jakob Muhič, K 4. a

INTERVJU S PROFESORJEM MATEJEM CIZLJEM

Predstavila vam bova profesorja zgodovine in geografije, Mateja Cizlja, ki dela na Dolenjskem, drugače pa z družino živi na Štajerskem in med drugim obožuje modro barvo.

Kje ste se šolali, preden ste postali profesor?

Najprej sem hodil na OŠ Sava Kladnika v Sevnici, nato na gimnazijo v Celju in nazadnje na Filozofsko fakulteto v Ljubljani, kjer sem študiral zgodovino in geografijo.

Slika 1: prof. Matej Cizelj

Koliko časa že delate na Šolskem centru in ali ste zadovoljni?

Na tej šoli delam že okoli 9 let. Rad opravljam svoje delo, ki pa postaja vsako leto zahtevnejše.

Zakaj ste se odločili za geografijo, kaj vas je navdušilo za študij?

Že v mladosti sem rad bral in listal Atlas sveta, verjamem, da me je to tudi navdušilo.

Ali menite, da je geografija potrebna za ljudi?

Da, saj je prav, da poznamo svojo državo, svoj kraj. Geografija je potrebna za ljudi, ker ima veliko vzgojno vlogo, povezana je s skrbjo za okolje, ima trajnostni razvoj, kot na primer ohranjanje narave, kar nam pomaga v prihodnosti.

Kako bi opisali Slovenijo neznancu?

Slovenija je kot diamant, mali prostor, ki je zelo lep in bogat z vidika naravne in družbene raznolikosti.

Imate kakšen hobi?

Rodoslovje, to je ukvarjanje z izdelavo rodovnikov, najprej sem začel s preučevanjem družinske preteklosti.

Ali se je šola kaj spremenila, odkar ste jo končali ?

Sama šola se v tem času bistveno ni spremenila, spremenili so se pa dijaki in posledično profesorji.

Vaš sanjski poklic?

Skozi starost se je spreminjal, v otroštvu sem želel postati policist, kuhar, zdravnik in nazadnje krajinski arhitekt.

Imate najtežji dan v tednu?

Vsak začetek tedna, konec tedna pa je že lepši.

Kateri so vaši najlepši dogodki v življenju?

Rojstvo otrok, poroka, diploma in ko sem dobil svojo prvo službo.

Hvala Vam za vaš čas in odgovore.

Žan Kozjan, Val Klopčič Vukšinič, F 1. c

INTERVJU S TINKARO ZALOKAR

Slika 2: Tinkara Zalokar, 200 m

Tinkara Zalokar je dijakinja 4. letnika Srednje zdravstvene in kemijske šole, smer zdravstvena nega. Poleg zdravstva se zanima tudi za atletiko, ki jo je navdušila že v osnovni šoli.

1. Koliko časa že treniraš in kdo te je navdušil za ta šport?

Treniram že 5 let in pol. Za atletiko me je navdušil oče, ki je hkrati tudi moj najboljši prijatelj. Ko sem v osnovni šoli imela izpah pogačice, nisem smela početi ničesar, razen počivati. Da so mi doma krajšali čas, smo po televiziji začeli skupaj gledati atletiko. »Kaj je to atletika?« sem vprašala očeta, on pa mi je odgovoril: »Kraljica športa! Glej jo z mano, boš videla, da te bo navdušila.« Družina me je peljala tudi na diamantno ligo Golden Gala v Rim, kjer sem gledala atlete, kako samozavestno korakajo po atletski stezi in se borijo, da dokažejo sebi in svetu, kako dobri so. Ob pogledu nanje sem vedela, da si želim poskusiti in stati na atletski stezi tudi jaz.

2. Kateri so tvoji dosednji uspehi?

- državna podprvakinja v teku na 100 m u20/2016
- 3. mesto na državnem prvenstvu v teku na 200 m u20/2016
- nastop v državni reprezentanci
- 3. mesto v državni reprezentanci na 4 x 100 m in 4. mesto na 100 m u20/2016
- 1. mesto na ekipnem državnem prvenstvu srednjih šol na 100 m u20/2016
- 2. mesto na mednarodnem atletskem mitingu na 100 m in 3. na 200 m/članice/2016
- 1. mesto na mednarodnem mitingu – u20/2016
- 2. mesto v Zagrebu na 60 m u20/2017
- 3. mesto na državnem prvenstvu na 60 m u20/2016
- klubski rekord za starejše mladinke na 60 m - 7.73s /2017

- klubski rekord za starejše mladinke na 100 m - 12.19s /2016
- klubski rekord za starejše mladinke, 200 m - 25.28s /2016
- klubski rekord za članice na 200 m - 25.28
- klubski rekord za članice na 60 m - 7.73
- itd ...

3. Imaš kakšen recept za tako dober uspeh?

Vsak športnik mora v sebi poiskati nekaj, kar ga žene naprej. Sama si, kadar mi je težko, predstavljam svoje tekmice, kako garajo in tako sebe prepričam v to, da garam še bolj. Verjemi v to, da vse pride ob pravem času. Za dober rezultat, ki pride čez noč, je po navadi potrebnih več let vsakodnevnega garanja in odrekanja.

Slika 3: Tinkara Zalokar

4. Poleg šole potrebuješ kar nekaj rezerviranega časa za treninge. Kako poteka tvoj trening? Ali treniraš vsak dan v tednu?

Ker sem sama iz Krškega, šolo in treninge pa obiskujem v Novem mestu, mi včasih to predstavlja težave, vendar jih z veseljem rešim.

Moj trening se začne z ogrevanjem, raztegovanjem, šolo teka, ogrevalnimi teki, nato pa sledi plan treninga, ki ga napiše trener. To je lahko hitrost, hitrostna vzdržljivost, moč ali kondicijski trening. Odvisno od letnega časa in tekem.

Včasih lahko trening traja uro in pol, včasih pa se zavleče tudi po 3 ure in pol.

Treniram vsak dan, s tem da v nedeljo sledi lažji iztek. Treningi so prilagojeni počutju.

5. Tekmuješ tudi v tujini? Kje vse si že tekmovala?

Da, tekmovala sem že v Novem Sadu, Sremski Mitrovici, Miskolcu na Madžarskem, na Dunaju, Linzu, Italiji, Zagrebu itd. Priprav pa se udeležujem na Portugalskem, Hrvaškem, Madžarskem, Avstriji, Srbiji itd.

6. Kakšni so tvoji občutki na tekmah?

Na tekmah me zmeraj preplavi občutek sreče, ker sem tam, kjer želim biti. Najlepši občutek je, ko slišiš pisk piščalke, da sledi štart in priprava v štartni blok. Takrat me preplavi adrenalin in po celem telesu me oblije kurja polt.

Seveda pa so na tekmah prisotna tudi razočaranja, čemur sledijo tudi občutki poraza, krivde, strahu. Včasih tekmo zaključim tudi z jokom. Takšna sem, ni mi vseeno.

Slika 4: Tinkara Zalokar, 100 m

7. V kateri disciplini najbolj uživaš?

Največji užitek so vse tri discipline, torej 60 m, 100 m in 200 m.

8. Kdo je tvoj vzornik in zakaj?

Moja vzornica je Shelly Ann Fraser Pryce, ker je velika samo 152 cm, približno toliko kot jaz, in svetu dokazuje, da višina v teku ne igra vloge. Je olimpijska in svetovna prvakinja na 100 m in 200 m – "cela carica").

9. Kakšne cilje imaš za naprej?

V letošnjem letu si želim uloviti normo za evropsko in balkansko prvenstvo. Se pa z ničimer ne obremenjujem, če bo, dobro, če ne bo, garamo dalje za nove izzive.

10. Ali po vseh treningih najdeš tudi čas za druženje s prijatelji?

Časa za prijatelje skorajda nimam, kar oni seveda težko razumejo. Ne razumejo, da mi je na prvem mestu trening in da ga ne bi zamudila za nič na svetu, ker tam kljub temu, da velikokrat ne čutim nog, bruham, me vse boli in peče, puščam tudi svoje misli, stres in vse ostalo. Tek je moja terapija. Pravi prijatelji me razumejo in za njih si zmeraj vzamem čas, ko le lahko, ker so pravi biseri ...

Zala Kržičnik, K 2. b

DRŽAVNO TEKMOVANJE KEMIJSKIH TEHNIKOV

Tudi letos se na naši šoli pridno pripravljamo na Državno tekmovanje kemijskih tehnikov, ki bo potekalo 12. 4. 2017 v Rušah.

Dijaki Jan, Lars in Miha iz K 3. b ter Jan iz K 4. a pridno vadimo v laboratoriju na konkretnih primerih kemijskih analiz različnih vzorcev.

Najprej smo ponovili teoretično snov LAT, KER in SAK in jo nadgraditi, nato pa smo se lotili eksperimentalnega praktičnega dela s področja laboratorijske in analizne tehnike, kot bo potekalo na samem tekmovanju. To pomeni, da smo naloge praktično izvedli, napisali zapisnike, nato pa vse skupaj z mentoricama Majdo in Melito podrobno analizirali.

Slika 5: Jan, Miha, Lars in Jan

Slika 6: Dijaki in profesorici

Po skupni analizi našega praktičnega dela in napisanih zapisnikov smo ugotovili, kako je vsak korak tako pri praktičnem delu kot tudi pri zapisu in računanju pomemben, saj vsaka, še tako majhna napaka, močno spremeni končni analizni rezultat.

Lahko bi rekli: »Vsaka kapljica šteje«.

Jan, Miha in Lars

22. DRŽAVNO TEKMOVANJE KEMIJSKIH TEHNIKOV

V sredo, 12. 4. 2017, smo se kemiki SZKŠ odpravili na državno tekmovanje v kemiji in 22. državnem tekmovanju kemijskih tehnikov ter srečanju mladih kemikov, ki je potekalo na Gimnaziji in srednji kemijski šoli Ruše. Jan Šiler Hudoklin, Lars Lenarčič Vidic in Jan Šegina pa so se udeležili tekmovanja in tako zastopali barve naše šole.

Medtem ko so naši tekmovalci skrbeli, da je spodnji meniskus naravnano točno na ničli in da je bil produkt zatehtan na 4 decimalke natančno, pa smo bili ostali kemiki priča predavanju gospoda Oskarja z naslovom Nasveti, vredni Oskarja. Prestižno filmsko nagrado Oskar pa bi si poleg njegovih nasvetov zaslužile tudi vse njegove šale, saj nam je poučno vsebino o nevarnosti požara in eksplozij predstavil na skrajno hudomušen način. Da bi preveril naše znanje, je g. Oskar pripravil kviz, v katerem je sodeloval tudi naš dijak Jakob Muhič iz K 4.a. Prejel je tolažilno nagrado za sodelovanje, ker pa je imel najglasnejšo podporo v dvorani, je odšel z odra z nasmehom na obrazu. Sledil je ogled hidroelektrarne Fala, sicer najstarejše na reki Dravi, kjer smo spoznali tako lepoto kot tudi moč reke Drave. Skozi makete, slike in razstavljen opremo smo se seznanili, kako je pridobivanje elektrike potekalo nekoč in kako danes.

Po poučnem delu našega druženja smo odhiteli na zaslužen malico. V tem času so tekmovalci že skrbeli, da za njimi ne ostane kakšna packa in da bo vsa steklovina čista, ocenjevalci pa so že pričeli z vrednotenjem njihovega dela. Do uradnega zaključka tega kemijskega druženja smo imeli še nekaj prostega časa. Na voljo nam je bila delavnica, katero sta vodili PGD Ruše in PGD Maribor, nekateri pa smo se raje sprehodili naokoli in svoj prosti čas preživeli z druženjem, spoznavanjem kraja in šole ter rekreacijo.

Po sprostitvi je bil na sporedu uradni zaključek tekmovanja in podelitev priznanj ter nagrad. Priznanje za sodelovanje sta prejela Jan Šegina, K 4. a in Lars Lenarčič Vidic, K 3. b, katera smo do odra pospremili z bučnim aplavzom. Pod mentorstvom profesorice Melite Miklavčič in mentorice Majde Jožef so dijaki pokazali res odlično znanje. Novomeški kemiki pa smo bili najglasnejši, ko so na oder povabili prvovrščene na državnem tekmovanju v kemiji, Jana Šilerja Hudoklina. Ob pohvalah ravnateljice ter mentorice smo mu tudi sošolci ponosno čestitali. V znamenju

zmagoslavja smo se tako kemiki Srednje zdravstvene in kemijske šole veseli odpravili domov.

Slika 7: Nagrajeni kemiki SZKŠ Novo mesto

Dino Subašić, K 3. a

OGLED TOVARNE KRKA

Naša Srednja zdravstvena in kemijska šola izobražuje tudi za program farmacevtski tehnik, zato so nas, bodoče farmacevtske tehnike tretjih letnikov, naše profesorice 8. marca 2017 popeljale na ogled tovarne Krka.

Za sam začetek ogleda so nas tamkajšnji direktor in delavci v tovarni prijazno sprejeli in opravili nekaj zanimivih predstavitev o sami tovarni in njeni zgodovini, kako je Krka skozi leta počasi, a uspešno nastajala, se nadgrajevala in na koncu postala ena izmed najpomembnejših tovarn v naši deželi Sloveniji. Za konec pa smo si ogledali še kratek film.

Po predstavitvah so za nas pripravili odlično pogostitev, nato pa odpeljali v drugi del tovarne, kjer se izvajajo različni postopki in sama izdelava zdravil. Vodič in vodička sta nas popeljala v dvigala, kjer smo lahko iz njih opazovali, kako poteka tamkajšnje delo, ki zahteva izredno natančnost in odgovornost. Po sami tovarni smo se še malo sprehodili, ogledali pa smo si tudi slikovni prikaz, kako in iz koliko delov je tovarna sestavljena.

S tem se je naš ogled tudi končal; sama sem bila zelo zadovoljna z njihovo predstavitvijo in upam, da bom nekoč v prihodnosti del tovarne Krke tudi jaz!

Petra Zupančič, F 3. b

VTISI S PUD-A

Dijaki četrtnih letnikov programa kemijski tehnik so takole strnili svoje vtise:

PUD je name vplival zelo pozitivno na več načinov. Pridobil sem izkušnje in znanje ter spoznal, kako je delati v proizvodnji. Malica je bila zakon.

Dino, K 4. b

Letošnji utrinek z moje prakse je bil nadvse odličen. Presenečena sem bila, koliko novih stvari sem se vsak dan naučila. Preberi več...

Nina, K 4. b

Na PUD-u sem lahko uporabljal laboratorijsko znanje, ki sem ga pridobil v šoli, in pridobil še nekaj novih veščin. Spoznal sem, kakšno je delavno okolje in kako se ljudje obnašajo v njem. Ob delu sem se počutil dobro in sem bil zadovoljen, ko sem PUD opravil.

Domen, K 4. b

Na PUD-u sem prakso opravljala v analiznem laboratoriju. Opravljala sem različne analize vzorcev. Mentorica mi je razložila in pokazala postopek, nato pa sem vse opravljala sama. Naučila sem se veliko novih, zanimivih stvari.

Špela, K 4. b

Tako sem iz dneva v dan pomagal pri raznih delih ter se imel s sodelavci odlično. Če bi združili misli, bi na kratko rekel, da je bila praksa odlična, poučna in zabavna, z veseljem bi jo ponovil. Preberi več...

Tadej, K 4. a

Ko sem v šoli razmišljal o praksi, me je želja neprestano gnala k njej. Prvi dan sem zelo težko pričakoval in komaj sem čakal, da se začne. Preberi več...

Dario, K 4. b

Prakso sem opravljal v kemični tovarni Melamin. Dodeljen sem bil v razvojni laboratorij, kjer sem se naučil veliko novega. Najbolj mi je bilo všeč to, da sem delal nekaj koristnega in ne le opazoval. Praksa je bila zelo zanimiva ter mi je zelo hitro minila.

Anže, K 4. b

Na PUD-u sem lahko uporabljala ter delala s kemikalijami, ki jih v šoli ne uporabljamo. Všeč mi je bil odnos med delavci in dijaki, saj so vse razložili ter pomagali, če nam kaj ni šlo, obenem pa so bili zelo prijazni.

Nuša, K 4. b

Na praksi mi je bilo všeč, saj so bili z mano zelo prijazni. Kljub temu sem si želela opravljati še kakšno zahtevnejšo nalogo, ker večino časa zame ni bilo dovolj dela.

Nataša, K 4. a

Prvi dan prakse mi je bil všeč. Moja pričakovanja in občutki so bili mešani. Ljudje, s katerimi sem delala, so bili zanimivi, zabavni, humoristični ter prijazni. Preberi več...

Aleksandra, K 4. a

Na praksi je bilo zanimivo, predvsem pa zahtevno. Z ljudmi, s katerimi sem delala, sem se odlično razumela, saj so bili vsi prijazni in vsak je bil po svoje zanimiv. Na praksi sem se naučila veliko novega in s to izkušnjo se je moje praktično delo iz šole še izboljšalo.

Nastja, K 4. a

Praktično usposabljanje pri delodajalcu je zelo zanimivo. Že misel na to, da lahko vso teorijo in del prakse iz šole prenesemo v podjetje oz. laboratorij, povzroči, da se počutimo zelo vznemirljivo. Preberi več...

Mirko, K 4. a

Prakso sem opravljala v podjetju Dana, kjer sem bila tudi lani. Bilo mi je zelo všeč, saj sem dobila veliko izkušenj. Delala sem en teden v laboratoriju in en teden v proizvodnji, da sem spoznala, kako se pripravljajo različne pijače, ki jih kupimo v trgovini.

Maja, K 4. b

Že lansko šolsko leto sem prakso opravljala v laboratoriju za okolje v Revozu. Praksa mi je bila zelo všeč, pa tudi mentorica in ostali so bili več kot prijazni. Opravljala sem analize odpadnih vod, ki so mi bile izredno všeč, pa tudi vse vaje iz šole so mi prišle zelo prav. Pridobila sem veliko novih izkušenj, znanja in spoznala, kako ti znanje šolske prakse koristi v proizvodnji oz. laboratoriju v večjem podjetju.

Nina L., K 4. b

TEKMOVANJE ZA PREGLOVE PLAKETE

Na področju kemije vsako leto poteka tekmovanje za Preglove plakete. Dijaki najprej tekmujejo na šolskem tekmovanju, ki je v začetku marca. Potegujejo se za bronasto Preglovo plaketo. Priprave potekajo bolj ali manj individualno, učitelji mentorji pa jih seznanimo s temami tekmovanja in pripravimo različne naloge iz preteklih šolskih tekmovanj. Največ tekmovalcev je običajno iz prvih letnikov, saj je takrat kemija »še lahka«. Tekmovanje poteka 60 min, kar je za dijake višjih letnikov običajno kar prekratko. Razglasitev rezultatov dijake seznanijo s prejemom bronaste plakete in določi dijake, ki bodo zastopali šolo v nadaljevanju tekmovanja. »Vstopnice« za državno tekmovanje dodelijo na ZOTKS – to je organizacija, ki skrbi za celoten potek tekmovanja (razpis, pravilnik, sestavo nalog, točkovanje, določitev meja ...). Priprave za državno tekmovanje so bolj intenzivne in organizirane. Mentorji pripravljamo naloge, ki so zahtevnejše, razlagamo vsebine, ki jih morajo tekmovalci dodatno predelati ... Dela je za dijake več, a se jim obrestuje, saj tako že vnaprej predelajo snov, katero se bodo učili. Državno tekmovanje se odvija prvo soboto v maju na FKKT v Ljubljani. Tam se zbere velika množica dijakov, ki jim je reševanje kemijskih problemov v veselje. Dijake razporedijo v večje ali manjše predavalnice, kjer jih nadzorujejo študentje kemije. Ker je fakulteta res ogromna, se vsako leto najde kar nekaj dijakov, ki jim trema pred tekmovanjem ponagaja pri iskanju predavalnice. Dijaki rešujejo naloge uro in pol, učitelji mentorji pa v tem času izmenjujemo izkušnje in poslušamo kratko strokovno predavanje. Koliko točk so dijaki dosegli, lahko izvejo še isti dan. Vendar pa na uradne rezultate in na osvojene plakete čakamo kar nekaj časa. Naša šola se lahko pohvali, da dijaki redno dosegajo tako zlate kot srebrne plakete, kar je laskavo, saj večina tekmovalcev prihaja iz gimnazij, pa tudi vsebine tekmovanja so prilagojene gimnazijskemu programu. Imamo tudi tekmovalce, ki posegajo po najvišjih mestih in si tako prislužijo možnost, da na slavnostni prireditvi sedijo na odru. Slavnostna podelitev srebrnih in zlatih Preglovih plaket poteka skupaj s podelitvijo priznanj za vsa tekmovanja, ki jih organizira ZOTKS.

Vtisi tekmovalcev za Preglove plakete

Na Preglovo tekmovanje iz kemije sem se vpisal predvsem zaradi želje po višjih dosežkih. Tekmovanje je zanimivo, saj za reševanje tekmovalne pole nisem potreboval le znanja iz letošnjega letnika, ampak sem ga moral kombinirati še iz preteklih letnikov. S tem nam tekmovanje približa ocenjevanje na maturi in od nas zahteva, da že sedaj obnavljamo vsa znanja iz kemije.

Franci, K 2. a

Profesorica nam je veliko pomagala pri pripravi na tekmovanje. Pripravila nam je tudi učne liste in nam s tem zelo olajšala delo. Tekmovanje je potekalo v veliki predavalnici, kjer je bilo prostora za vse, da smo se lahko osredotočili na tekmovalne pole.

Maja, K 3. a

MISLI NAJSTNICE

Sem dijakinja Srednje zdravstvene in kemijske šole, smer zdravstvena nega. Ker ravno končujem četrti letnik, sem se odločila, da napišem in z vami delim delček sebe in izkušnjo na tej šoli.

K moji odločitvi, da sem se vpisala na zdravstveno šolo je kljub temu, da neizmerno rada delam z ljudmi in jim pomagam, vplivalo tudi to, da imam osebno izkušnjo z multiplo sklerozo, saj me spremlja že od rojstva. Multipla skleroza je namreč kronična avtoimuna vnetna bolezen, ki prizadene osrednje živčevje. Ob procesu propadajo predvsem ovojnice živčnih vlaken zaradi poškodb in izgube mielina. Pri bolnikih z multiplo sklerozo moramo poskrbeti, da njihovo življenje klub morebitni omejeni gibljivosti poteka čim bolj nemoteno. Ta bolezen je še vedno skrivnostna, kar pomeni, da je vzrok neznan, a se da le-to z ustrezno terapijo pravočasno zaustaviti, kar pomeni, da se ne slabša oz. napreduje.

Naj se vrnem nazaj k šolanju na zdravstveni šoli. Profesorji so prijazni, razumljivi, strokovni in nastopajo kot močne avtoritete. Trudijo se, da nam poskušajo na sila preprost in zanimiv način podati in razložiti znanje, ki ga imajo in nam bo prišlo prej ali slej še kako prav, četudi včasih menimo drugače. Niti v sanjah si nisem mislila, da bom skoraj pri vsaki uri razlage strokovnega znanja tretjino tega lahko povezala z mami in njeno boleznijo, navsezadnje pa tudi z mojim odraščanjem. Profesorice, ki učijo stroko, morajo biti dobro podkovane na področju zdravstvene nege, da lahko z nami delijo tako teoretično kot tudi praktično znanje, ki je večini na začetku še popolnoma tuje. Za njimi je veliko dobrih in slabih izkušenj, ki naše ure v razredu popestrijo ali pa nam "dajo misliti".

Menim, da izobraževanje na zdravstveni šoli ni samo študiranje knjig, ki se jih lahko naučimo, pač pa tudi "učenje za življenje", ki ni le knjiga. V življenju moramo ceniti tisto, kar se ne da kupiti in videti tisto, kar je očem nevidno. Premalo se zavedamo, da lahko vsakogar doleti bolezen in z njo povezane tegobe, v trenutku, ko to najmanj pričakujemo, zato moramo ceniti svoje zdravje, kajti to ni nekaj samoumevnega. Življenje nam ponudi nešteto možnosti in priložnosti, od nas pa je odvisno, ali jih hočemo videti, se potruditi, preskočiti nekaj ovir in jih sprejeti ali pa z najlažjim srcem narediti nič in biti spet na začetku. Naučila sem se, da človek nikoli ne sme obupati, da

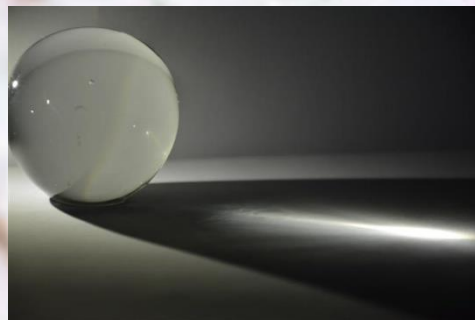
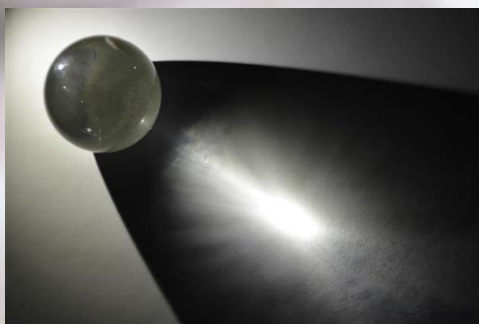

za vsakim dežjem posije sonce in da se dobre stvari zgodijo, ko pustiš slabe za sabo
in je to razlog, da vztrajaš.

Hvala razredničarki in vsem profesorjem za potrpežljivost in znanje, tako za splošno
izobraženost kot tudi za življenje.

Sara Zupančič, Z 4. a

FIZIKA SKOZI OČI MLADIH

Slike: Metka Peček, FT1. c

MATERINA DUŠICA

Materina dušica (latinsko *Thymus serpyllum*), imenovana tudi divji timijan, spada v družino ustnatic. Materina dušica je po videzu zelo podobna vrtnemu timijanu (*Thymus vulgaris*). Je do 20 centimetrov visok grmiček, ki ima olesenelo korenino, iz katere poganjajo številna stebelca. Cvetovi so zbrani v socvetju in so značilne škrlatne ali temno rožnate barve. Materina dušica cveti od junija pa vse do oktobra - zato jo v tem času že lahko najdemo in nabiramo. Ima tudi značilen vonj, ki je posledica vsebnosti eteričnih olj. Vsebuje tudi številne flavonoide in čreslovine.

Rastlino najdemo predvsem na pašnikih, skalah, nasipih in ob poteh, saj ima rada suha in sončna pobočja. Razširjena je skoraj po vsej Evropi in Aziji.

V zdravilne namene uporabljamo predvsem nadzemne dele rastline, kot so cvetovi in listi. Priporoča se pri obolenjih zgornjih dihalnih poti, saj lajša izkašljevanje, pomaga pri vneti sluznici, astmi, pljučnici, oslovskem kašlju in ustnem zadahu.

Pazljivost je potrebna pri večjih odmerkih, saj lahko prevelika količina pripravka povzroči neželene učinke, kot so preobčutljivostne reakcije in želodčne težave. V lekarnah in specializiranih prodajalnah jo lahko najdemo v različnih izdelkih, kot so kreme, mazila, kapljice, eterična olja in čaji.

Materina dušica je uporabna tudi kot začimba v kulinariki.

Slika 8: Internetni vir

Anja Kavčič, F2. a

NAVADNA TAVŽENTROŽA (*Centaurium erythraea*)

Tavžentroža spada v družino Gentianaceae oz. sviščevke. Ljudska imena za tavžentrožo so centaver, cintara, cintaver, čantara, glistnik, gorčica, grenka trava, griževce, griževnjak, grižne rože, jezerica, kitica, svedrec, svedric, tisečula, tisočnica, trešlika, trešiljka, zlati grmiček.

Beseda *Centaurium* je nastala iz grške besede kentaureion – kentaver, kar v grški mitologiji pomeni bitje, ki je pol človek in pol konj. Kentavri so veljalo za zelo večče zdravilce, ki naj bi s tavžentrožo pozdravili rano od puščice.

Slika 9: Internetni vir

Tavžentroža je enoletna ali dvoletna rastlina s suličastimi listi, ki so v parih razvrščeni nasprotno. Iz svetle korenine in pritlehne listne rozete izrašča od 20 do 40 cm visoko štirirobo steblo, vrh katerega rastejo rožnati svetovi, združeni v pakobule. Cveti od julija do septembra in raste po vsej Evropi, Severni Ameriki, severni Afriki ter zahodni Aziji, najpogosteje na vlažnih gozdnih

posekah, robovih poti in gorskih previsih do višine 1400 m. V Sloveniji rastejo štiri vrste tavžentrož. Razen navadne je po celotni Sloveniji razširjena le še zala tavžentroža, preostali dve vrsti pa najdemo le ob morju.

Navadna tavžentroža ne vsebuje eteričnih olj, vsebuje pa grenčine. Grenčine spodbudijo prebavne žleze, da začnejo izločati prebavne sokove, ki spodbujajo apetit, krepijo gibanje želodca in črevesja ter tako izboljšujejo prebavo. Zaradi večjega izločanja želodčne kisline se zavre rast črevesnih mikrobov, ki povzročajo krče, napenjanje in drisko.

Tavžentroža se uporablja pri številnih zdravstvenih težavah, kot so slabokrvnost, težave s krvnim tlakom, izguba apetita, težave z jetri; pomaga pri lajšanju želodčnih težav in napihnjenosti. V ljudski medicini pa se uporablja tudi pri anoreksiji.

Znani poznavalec zdravilnih rastlin pater Simon Ašič je v svojih knjigah denimo zapisal, da je bolj učinkovit čaj s hladno vodo. 1 čajno žličko zeli 8 ur namakamo v hladni vodi

za pripravo treh skodelic, premešamo, nato pa čaj le pogrejemo in pijemo toplo pripravljenega, najbolje pred obrokom, nikoli po njem. Priporočen dnevni odmerek so tri skodelice na dan.

Tavžentroža sicer ne pomeni, da rastlina pozdravi tisoč bolezni, drži pa, da s svojim učinkom nadomesti tisoč drugih rastlin.

Manca Bavčar, F 3. b

UTRINKI S KRVODAJALSKE AKCIJE

Na Srednji zdravstveni in kemijski šoli že več let zapored s sodelovanjem z OZRK Novo mesto organiziramo predavanje o krvodajalstvu za dijake zaključnih letnikov in krvodajalsko akcijo. V tem šolskem letu se je krvodajalske akcije udeležilo deset profesorjev in več kot štirideset dijakov. Vsi so bili ponosni na svoje humano dejanje in nekateri so bili o svojih občutkih pripravljeni spregovoriti. Odgovarjali so profesorica Polona Kramar ter dijakinja Dushica iz Z 4. a in Urška iz Z 4. c.

Slika 10: Krvodajalska akcija

Profesorica Polona Kramar je odgovorila:

1. Ali ste se prvič udeležili krvodajalske akcije?

Da.

2. Kaj vas je spodbudilo, da ste se odločili za darovanje krvi?

Slika 11: Profesorice

Spodbudile so me predvsem sodelavke, hkrati pa sem imela tudi zelo veliko željo dlje časa, da bi lahko pomagala.

3. Kako je potekal sprejem na oddelku za transfuzijo?

Sprejeli so me zelo prijazno, dali so nam vse napotke in nam lepo predstavili celotno zadevo, kako bo potekala in seveda so nas tudi sprostiti, da nas ni bilo več tako strah.

4. Ali vas je bilo kaj strah?

Da.

5. Kakšne občutke ste imeli med jemanjem krvi?

Bilo mi je odlično, ker sem lahko darovala kri. Zanimivo mi je bilo tudi, ko sem klepetala z delavko o različnih temah.

6. Kako ste se počutili po odvzemu?

Bolela me je roka. Vendar sem bila važna, da sem lahko pomagala.

7. Kaj bi sporočili tistim, ki se še niso odločili za darovanje krvi?

Ni tako grozno, kot bi si kdo misli. In je zelo zanimiva izkušnja.

8. Ali bi želeli kaj pohvaliti, izpostaviti ali sporočiti bralcem Divjaka?

Bilo je zelo dobro, izpostavila bi, da ni tako grozno, kot pravijo, in vse pozivam k udeležitvi krvodajalske akcije.

Dijakinji sta odgovorili:

1. Kaj te je spodbudilo, da si se odločila za darovanje krvi?

Dushica: Ker smo se v šoli pogovarjali o pomanjkanju krvi na oddelkih, sem se odločila, da bom darovala kri.

Urška: Da lahko nekemu pomagam, saj nikoli ne veš, če boš tudi sam potreboval kri.

2. Kako bi ocenila predavanje o krvodajalstvu, ki je bilo organizirano za dijake?

Dushica: Predavanje je bilo strokovno, zame sicer ni bilo nič novega, ker smo se o tem že učili.

Urška: Bilo je dovolj strokovno, predstavljeno je bilo dijakom na prijazen način.

3. Ali je bil termin krvodajalske akcije ustrezno izbran?

Dushica: Da.

Urška: Ne. Ker sem imela tisti dan prakso.

4. Kako so te sprejeli na oddelku za transfuzijo?

Dushica: Bili so zelo prijazni in so z veseljem pojasnili vse, kar nas je zanimalo.

Urška: Zelo strokovno in prijazno.

5. Ali te je bilo strah, so te sošolci spodbujali in ti bili v oporo?

Dushica: Ne.

Urška: Da, malo, vendar nisem rabila podpore.

6. Kako je potekal odvzem?

Dushica: Izpolnila sem obrazec, ugotovili so mojo krvno skupino, sledil je pregled pri zdravniku, ki ti izmeri pritisk in pove, ali lahko daruješ kri. Z napotnico odideš k sestri, ki ti vzame kri.

Urška je odgovorila enako.

7. Kako si se počutila po odvzemu?

Dushica: Zelo lačno, srečno, da bom lahko nekemu pomagala.

Urška: Utrujeno in istočasno ponosna sama nase.

8. Ali se boš še udeležil krvodajalske akcije?

Dushica: Da.

Urška: Da, drug mesec.

9. Kaj bi sporočila dijakom, ki se še niso udeležili krvodajalske akcije?

Dushica: Naj se je čim hitreje udeležijo, saj je zelo zanimiva izkušnja.

Urška: Če imajo možnost, da lahko darujejo kri nekemu, ki jo res potrebuje, potem naj to storijo čim prej. Verjamem, da jim ne bo žal.

Slika 12: Dijakinje

Iz povedanega lahko ugotovimo, da darovanje krvi ni boleče, po darovanju pa vsi občutijo zadovoljstvo. Vabimo še vse ostale, da se ob naslednji krvodajalski akciji odzovete vabilu, ker nikoli ne vemo, če bomo morda kri kdaj potrebovali.

Nikolina Furjanič, B 3. a

Sara Daničič, B 3. a

TEKMOVANJE ZDRAVSTVENIH ŠOL

Oh, ta depresija

Depresija me ubija,
mi glavo razbija,
mi srka moči,
ki jih itak več ni.

Ker moči v telesu mojem več ni,
vzamem rezilo, da teče mi kri,
potem me srce zaboli,
ker drugih poti zame ni.

Bom vsaj brez žalosti in skrbi.

In brez težkih ljudi.

Le še ta pesem v življenju mi je zanimiva,
ker drugih stvari
v mojem »lajfu« itak več ni.

Slika 13: Internetni vir

Tjaša Ilnikar Z 1. c

Boj življenja

Depresija je vojna.
Vojna proti samemu sebi.
Vsaka misel je metek.
Vsaka beseda je nož v srce.

Depresija je kradljivka.
Ukrade ti vse, kar si nekoč imel in bil.
Depresija je zombi –
si živ, ampak si mrtev.

Preberi več...

Mojca Verhovec, K1. a

Ona

Še preden deklica v svet je vstopila,
profesorji na zeleni srednji šoli prerezali so ji krila,
namesto prijaznosti na informativnem dnevu iz njih govorila je hudobija.
Zaradi občutka podcenjenosti v tisto šolo Kajeex ni nikdar več vstopila,
s strani staršev prvič razočaranje nad sabo je občutila,
namesto utehe v fantu je zaradi njegove preoblastnosti še vse prijatelje izgubila.

Preberi več...

Slika 14: Internetni vir

Kaja Založnik, Z 3. a

V sobi

V kotu neke sobe
osamljen fant sedi,
okoli njega vije se tišina,
okoli njega čisto vse molči.

Ga temačnost prebada,
ga žalost razjeda,
ga duša temačna
iz kota sobe gleda.

Preberi več...

Anja Vidovič, F 2. c

Dvom

Vsakdo se že kdaj je vprašal,
»Je vredno, da bi se zanašal?«
Vedno isto vprašanje, ki me mori,
vedno isti odgovor, ki me zbudi,
še premalo se zavedam, da to zapira mi oči.

Zaradi vse negativne energije
srečna sem, da mi srce še bije,
da se kljub zmede, ki je v glavi,
niti za trenutek ne ustavi.

Preberi več...

Meta Sokol, F 2. c

Depresija

Je le še en slab dan, za katerega upaš, da mine.
Čakaš le, da vse izgine in zdi se ti, da je vse odveč.
Z vsakim dnem te stane več.
Pogled ti k tlom uhaja, nič več ti zares ne ugaja.
Vsak dan si narišeš nasmeh na obraz, počutiš se,
kot da bi izgubil svoj pravi »jaz«.

Začneš dvomiti, da bo sploh kdaj minilo,
da se bo sreča zate spet vrnila.
Del tebe si želi biti srečen, iti med ljudi,
a občutek hitro mine, spet ti misli preplavi.

Ujet si v njenem krogu.
Sedaj se sovražiš, saj veš, da to nisi ti.
Rečejo ti: »Zaupaj se prijateljici.«
Zbereš pogum ter nekomu poveš.
Med pogovorom dvomiš, da te jemlje zares,
tvoja mladost kaže na željo po pozornosti.

Pomanjkanje smisla te žene naprej. Zdaj je vseeno.
Zdi se ti, da ti nič več ni prepuščeno; vsa motivacija,
naklonjenost in vsako čustvo je izgubljeno.

Težka je misel, da jo bo odnesel čas.
Slučajna prijaznost neznanca ti povrne glas.
Ni več tvoje tišine, dvigneš glavo
in vrne se občutek, da vse lahko mine.

Slika 15: Internetni vir

Iva Mervar, F 3. b

Praznina temin

Nemoč,
utrujenost,
obup in apatičnost.

Utapljam se v praznini temin.

Ne potrebujem pomoči, znam plavati.

Zmorem to sama?

Preberi več...

Sara Krnc, Z 3. c

Brez pomena

Objokana v kotu sedim,
razmišljam o lajfu - zakaj sploh živim.
Se sprašujem, kaj naj naredim,
da se vsaj za trenutek mal' pomirim.

Preveč imam problemov, brezveznih skrbi.

»Pa saj je čist kul,« si mislijo vsi.

Res sem vesela, vsak dan nasmejana,
a moja bolečina nikomur ni znana.

Preberi več...

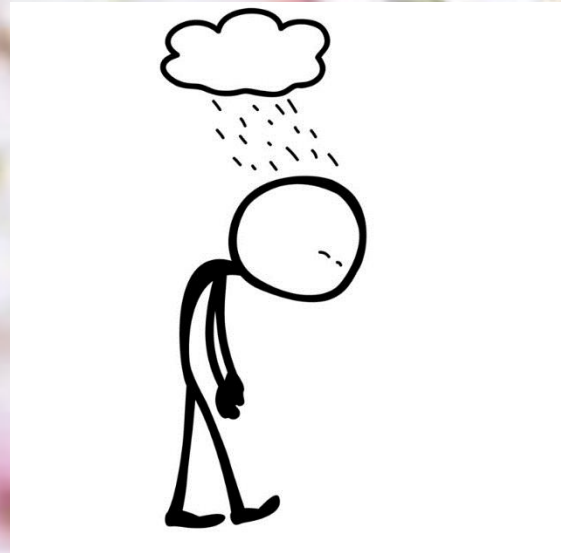

Slika 16: Internetni vir

Alja Šlejkovec, K 1. a

Depresija

Ko sem sama, mi je težko,
ko sem v družbi, mi ni lahko.
Iz dneva v dan me bolj duši,
ta tesnoba, ki v prsih me tišči.
Kajti moja sreča okoli mene beži,
depresija me pa nenehno lovi.
Kot da ni dovolj vseh teh stvari,
mi moro delajo še mediji.
Ti mi vsak dan polnijo glavo,
da je treba imeti popolno postavo.
Jaz pa, ko pogledam se v ogledalo,
vidim samo prazno glavo.
Kako naj v takem svetu živim,
ko najraje bi, da celo življenje prespim!
Potrebna mi je prava pomoč,
saj hira moja šibka moč.
Ne pomaga mi več niti aspirin,
alkohol je zdaj vse bolj 'in'.

Slika 17: Internetni vir

Mateja Davidović, F 3. b

Depresivna sem. Vendar nisem nič drugačna od vas, le da živim v svojem svetu. Imela sem življenje, kot vi: srečno, veselo, polno energije in dogodkov. Potem je nastopila tista usodna noč, ki me je popeljala v svet, v katerem ni veselja, ne ljubezni, še posebej pa ne dobre volje, ampak je svet poln teme, panike in strahu. Preberi več...

Eva Kraševac, Z 1. c

Depresija – pogovorimo se

Sklepam, da je to bolezen današnjega časa in je povezana s splošnim načinom življenja. Danes pravzaprav ni takšnega stresa, kot med vojno, revščino in pomanjkanjem. Na razpolago imamo vse, tudi svobodo izbire – »napredek«, kakor pravijo. Preberi več...

Zoran Džon Ivanić, Z 3. a

Sama

Najhuje je, ko si okrožen z množico ljudi, navideznimi "prijatelji", a se počutiš osamljeno ... Ko so te tolikokrat prizadeli in ti strli srce, da imaš občutek, da nikoli več ne boš ljubil in zaupal ljudem. Nekateri se prehitro navežemo na ljudi, prehitro zaupamo in jim damo vse, kar imamo. Le zakaj? Preberi več...

Ildana Hrnjica, Z 1. c

Črni delci duše (Nagrajen prispevek - 2. mesto, Depresija – blog)

KDO SEM? 3.1.2017 @ 17:05

Sedim na travi, sredi ničesar. Daleč od mesta, nemira, brez prijateljev, družine in smisla življenja. Poleg leži mrtva ptica, pozabljena od vseh. Mrtva, kot je moja duša. Oblak je zakril sonce in na rosne kaplje trave, je padla tema. Btw moje ime je Mia in sem čisto sama. V naročju držim tablico in vam izpovedujem moje nezbrane misli. Okoli sebe sem zgradila zid in nisem želela, da kdorkoli izve za moje težave. Vam, pa

vem, da lahko zaupam – zato sem se odločila, da začnem pisati blog in s tem preženem dolgčas. Pišem vam ASAP. [Preberi več...](#)

Anja Kavčič, F2. a

Breme

Kot otroci vsi verjamemo, da je svet čudovit in čaroben kraj, vsi ljudje pa prijazni in dobrega srca. Naš svet je omejen na varno zavetje našega doma. A to je le iluzija. Resnični svet je krut, neusmiljen in temačen kraj. Vsako najmanjšo šibkost posameznika pa glasno obsoja družba. [Preberi več...](#)

Maja Pene, F 3. B

Vzorci krvi

Ne spomnim se več življenja brez bolečine. Ne znam več privzdigniti svojih ustnic v nasmeh. Nisem več zmožna govoriti stavkov z več kot tremi besedami. Vsak dan od svojega terapevta slišim nekaj o svetlobi na koncu tunela. Večje neumnosti še nisem slišala. Temna megla bolečine je tako gosta, da ne vidim niti tunela. Nič več se ne odzivam na besede ali dotike. Sijoča svetloba v mojih modrih očeh je ugasnila. Cel moj svet je razpadel na milijone koščkov, ki počasi tonejo v pozabo. Iz tega ni nobenega izhoda. Vendar se trudim. Moje ime je Anja in to je moja zgodba. [Preberi več...](#)

Sara Gril, K 1. b

Boj z lastnimi mislimi

Depresija – beseda, ob kateri mnogi pomislimo na žalost, brezup, nekaj, kar se meni ne more zgoditi. Pa je res tako? Dolgo časa sem brskala po internetu in poleg kupa zanimivih podatkov sem našla tudi simptome depresije. Preletela sem jih, nato pa so se moje misli ustavile. Začela sem razmišljati, ali imam tudi jaz depresijo. [Preberi več...](#)

Tajda Gorše, K 1. b

Objem depresije

Kaj je depresija? »Depresija je motnja razpoloženja, pri kateri se človek počuti globoko žalostnega, malodušnega in nezmožnega doživeti veselje in užitek. Večina od nas je bila že kdaj žalostna, obupana, brez življenjske energije in volje do dela, a to je povsem normalen odziv na izgubo ali razočaranje. Ti občutki so po navadi kratkotrajni in kmalu sami od sebe izzvenijo. Če pa vztrajajo dva tedna ali več in slabo vplivajo na naše družinske odnose, delo in ostala področja našega

Slika 18: Internetni vir

življenja, je to lahko znak depresivne motnje.« Tako pišejo na uradni spletni strani Inštitut Karakter. [Preberi več...](#)

Patricija Kraševc, F 3. b

Pismo staršem

Dragi starši!

Če to berete, veste, da me ni več med vami. Morda me sovražite in obsojate, ampak upam, da boste do konca mojih besed razumeli, zakaj sem to storila. Nisem mogla več živeti sama s sabo. Dovolj mi je bilo pretvarjanja. Vsak dan sem se smejala, čeprav mi ni bilo do smeha. Govorila sem, da je vse v redu, pa ni bilo. Čez čas vse to postane že prenaporno. Vem, da sem vam dolžna opravičilo. [Preberi več...](#)

Gea Papež, F 2. a

Dovolj!

Današnji dan se je začel kot tudi vsi dnevi pred njim. Zjutraj sem se že zgodaj vstala, da sem možu pripravila zajtrk. Zavedam se, da je to moja dolžnost, toda vseeno bi bilo lepo kdaj pa kdaj slišati tudi besedo hvala. Vendar življenje ni tako. Moj mož to vidi kot del moje službe. In ni edini, ki tako misli. Mnoge moje znanke pravijo, da je tako tudi pri njih doma. Jaz se s tem ne strinjam. Menim, da bi mi moral biti hvaležen, ker se trudim zanj, ali pa bi me moral vsaj spoštovati. Ne pa name gledati zviška. Preberi več...

Slika 19: Ilustracija

Gea Papež, F 2. a

Zadnji koraki depresije

Kapljica rdeče, rdeča kapljica.

Prepad, propad, prepad vsega.

Zadnje ostro je upanje te neskončne rdeče kapljice.

Črta rdeča, bolečina ponikne.

Kapljica rdeče, rdeča kapljica.

Upanje v svetlobi iščem,

a svetlobe up zbledeva mi spred oči.

Še ena črta rdeče in bolečina bo odšla.

Svetloba že pojenja, nastane zdaj zelena.

Kapljica zelene, zelena kapljica.

Kot sveča ponikne zadnji moj obup.

Z njo gre bolečina v poton,

Slika 20: Internetni vir

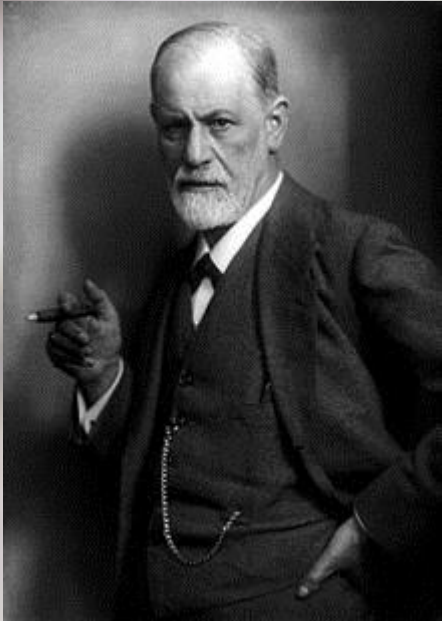
a zraven tudi jaz izdihnil bom zadnji svoj dih.

Zelena objela je moj zadnji srčni utrip.

Kapljica zelena, zelena kapljica.

Lars Lenarčič Vidic, K 3. b

OČE MODERNE PSIHOLOGIJE

Slika 21: Portret Sigmunda Schloma Freuda

Marsikoga iz starejše generacije bi presenetilo to, da današnja mladino lahko zanima še kaj drugega razen socialnih omrežij, pametnih telefonov in mode. Na primer mene osebno zanima psihologija. Zato sem se odločil, da vam na kratko predstavim enega najpomembnejših mislecev dvajsetega stoletja, Sigmunda Freuda.

Sigmunda Schloma Freuda, rojenega leta 1856 na Češkem, označujemo za očeta moderne psihologije, saj je s svojimi mnogimi deli postavil temelje psihoanalizi in moderni psihoterapiji. Trdil je, da se večina naše osebnosti, vzrokov za naša dejanja in čustev skriva v naši podzavesti in našem zavestnemu jazu niso na voljo, kljub temu pa močno vplivajo na naše življenje (*Freudov topografski model*). S to trditvijo je postavil temelj za eno izmed njegovih najbolj znanih, a tudi najbolj kontraverznih teorij - teoriji psihoseksualnega razvoja. Teorija nam pravi, da otrok svojo osebnost razvija skozi zaporedje faz, ki se nanašajo na določeno območje užitka. Če otrok faze pravilno opravi, razvije zdravo osebnost. Neuspešno opravljena faza pa pomeni kasnejšo fiksacijo na področje užitka, ki je pripadala določeni fazi, katere otrok ni uspel pravilno zaključiti. Za primer: Ena od takšnih nezdravih osebnosti je tako imenovana "*oralna osebnost*", ki se lahko razvije, če otrok prve faze razvoja, in sicer oralne faze, ne opravi uspešno. V tej fazi se otrok osredotoči predvsem na užitek sesanja materinega mleka. Preveč ali premalo takega užitka lahko vodi do že omenjenih kasnejših posledic. Oralne osebnosti lahko postanejo nagnjene k prekomernemu kajenju, pitju alkohola in grizenju nohtov ter postanejo patološko odvisni od drugih ljudi in se tako razvijejo v brezglave sledilce. Lahko pa se teh potreb branijo in razvijejo pesimizem in agresijo do drugih.

Nekatere izmed njegovih drugih znanih in pomembnih del so:

- Interpretacija sanj;
- Ego in id;

- Psihopatologija vsakdanjega življenja;
- Pet predavanj psihoanalize ...

Osebnostno menim, da Freud ni le eden najpomembnejših mislecev 20. stoletja, temveč je eden izmed najpomembnejših mislecev vseh časov, saj nam je s svojimi mnogimi, za tiste čase kontraverznimi deli omogočil pogled v človeški um, kakršen je v resnici.

Viri:

https://sl.wikipedia.org/wiki/Sigmund_Freud (7. 4. 2017)

Matic Žnidaršič, Z 1. c

KAKOVOST ZDRAVSTVENE NEGE – modul PODJETNIŠTVO

Slika 22: Florenca Naightingale (Maja Marija Kerin, Z 4. b)

Prva asociacija, ki jo dobim ob besedi podjetništvo, je nek »biznis«, ki z izdelki oz. storitvami zadovoljuje človeka. Tista "prava" definicija pa pravi tako: Podjetništvo je skupek aktivnosti posameznikov, ki jih izvajajo z namenom zadovoljevanja tržnih potreb in ob prevzemanju osebnega tveganja želijo doseči čim večji finančni uspeh. Podjetništvo je predmet, od katerega lahko odnesemo veliko za življenje. Predmet, kjer na plan pridejo zanimive in inovativne ideje, kjer lahko pokažemo svoje zamisli in jih tudi uresničimo.

O čem točno pa smo se pogovarjali pri urah? Predelali smo veliko snovi, od tega kakšen je pomen podjetništva, katere so prednosti oz. slabosti, kakšne so dileme in zadržki pred začetkom posla, kakšne lastnosti mora imeti dobro podjetje in podjetnik, katere so pravne oblike poslov in vse do prepoznavanja in razvijanja idej, trga in potreb kupcev ter finančno poslovanje. Veliko teorije smo primerjali s primeri iz življenja in iz tega naredili debato. Včasih je prišlo do nasprotujočih si mnenj in rahlih sporov, ampak ravno to je uro naredilo še toliko bolj zanimivo, saj je vsak zagovarjal svoje ideje, razlage in razmišljanje. Mislim, da smo največjo pozornost namenili komunikaciji.

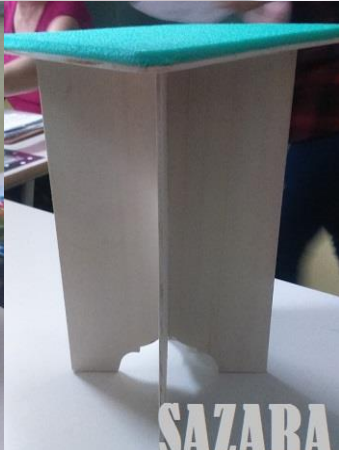
Strinjam se, da je komunikacija zelo pomemben člen ne samo v podjetništvu, ampak tudi v vsakem delu našega življenja. Profesorica Marija Račič je vedno poudarjala, da z našo komunikacijo in odnosom pokažemo, kdo smo, kar je popolnoma res. Znati moramo oceniti, kdaj je dobro govoriti in kdaj poslušati, pa tudi slišati povedano. Zavedati se moramo, da nam življenje nudi veliko priložnosti, ki pa jih moramo znati sami izkoristiti, vztrajati in iz njih narediti najboljše.

Meni osebno so bile ure najbolj zanimive, ko smo prinesli izdelke in predstavili »svoje« podjetje. Vsak je predstavil svojo idejo in jo »prodal« razredu. Bilo je veliko zamisli, od domačih marmelad, medu, ajdovo-bučnega kruha, zeliščnih čajev pa vse do raznih krem, praškov in plastičnih nastavkov za dežnike. Mislim, da smo s to zadano nalogo uspešno pokazali, kako razmišljamo, kakšne so naše ideje, domišljija in ustvarjalnost.

Za konec naj pohvalim še profesorico Marijo Račič, ki se je iz ure v uro trudila, da nam svoje znanje poda na najbolj razumljiv in zanimiv način. Z nami je bila prijazna in potrpežljiva in vedno nam je dala možnost, da se z nekim zanimivim in koristnim delom dokažemo.

Karmen Plut, Z 4. a

SAZARA GRUBER

K.K. KOZMETIČKA LABEJA

CELIKA

ELENA BEAUTY

DUBOTI

LOLICA

ČEBELARSTVO ZUPANČIČ

MESNINE FIŠTER

Slike: Z 4. a

IZDELKI 4. B RAZREDA PRI PREDMETU KAKOVOST ZDRAVSTVENE NEGE

BREZGLUTENČKI (*ajdovi mafini z jabolki*)

CENA: 3,5 E

IZDELALA: Arijeta Murseli

VEZALČEK (*pripomoček za učenje vezanja
vezalk*)

IZDELALA: Ana Smolič

ŠAJAK (*ročno pleten šal*)

CENA: 4,5 E

IZDELALA: Lara Jakša

Tbalz (iz ognjiča narejeno mazilo za ustnice)

CENA: 2 E

IZDELALA: Tamara Lekše

AJDA (vzglavnik, polnjen z BIO ajdovimi luščinami)

CENA: 15 E

IZDELALA: Tjaša Suhorepec

HEALTH T (pas za pravilno držo)

CENA: 20 E

IZDELALA: Tjaša Tomanič

SKRINJA PRESENEČENJA

CENA: 15 E

IZDELALA: Amadeja Kelhar

Slike: Z 4. b

BESEDE KOT REZILO - natečaj o samopoškodovanju

Noč. Vedno sem imela rada ta del dneva. Noč je bil zame čas, ko sem lahko tiho ležala v postelji brez strahu, da me kdo gleda. Nihče me ni videl, nihče me ni obsojal, nihče se ni norčeval iz mene. Ko sem spala, je bila moja misel mirna. Za nekaj časa sem lahko pobegnila iz vsakdanjega pekla.

Vsak dan je bil enak. Vstanem, grem v šolo, poslušam zasmehovanje, pridem domov in z rezilom zapišem besede na zapestje. Ko je padla noč, mi je bilo lažje, ker me je tema skrila pred svetom. A njihove besede niso izginile. Ostale so zapisane na zapestjih in v mislih. Vsaka beseda je bila kot rezilo, ki me je zadelo v srce in ga počasi rezalo na koščke. Ko ga ni imelo več kje rezati, se je preselilo v misli, upe, sanje ... Ni prizaneslo niti najbolj skriti želji, dokler ni ostalo le prazno telo, v katerega se je naselila bolečina. Potem se je spremenilo v pravo rezilo in zarezalo v kožo, kajti ta je bila pretesna, da bi zadržala vso bolečino. Vsakič, ko sem zarezala, so se mi porajala vprašanja: »Zakaj? Zakaj me tako sovražijo? Kaj sem jim naredila?« In oblile so me solze. »Ali ne vedo, kako se počutim ob tem? Ali ne vedo, kako je ležati v postelji, ko pade mrak, in jokati? Ne vedo, da vsak večer stisnem kolena k sebi in si z eno roko pokrijem usta, da nihče ne bi slišal mojega hlipanja, z drugo roko pa se držim za trebuh, ker me boli in mi zmanjkuje moči za jok?« Ne, ne vedo. Ker tega niso doživeli ...

Kot majhna punčka sem bila vedno nasmejana in polna energije, vedno v središču pozornosti. Toda vse to se je spremenilo, ko sem šla v šolo. Takrat sem spoznala, da sem drugačna od ostalih. Edina v razredu sem imela svetle lase in zelo blede kožo. Vsi vrstniki so imeli temnejše lase, zato sem v razredu izstopala. Ne le po videzu, temveč tudi po načinu razmišljanja. Medtem ko so drugi razmišljali o raznih neumnostih, ki bi jih lahko naredili, sem jaz razmišljala, kakšne posledice bi imelo takšno početje. To je bil razlog, da me drugi niso marali in so govorili: »Blondinke so itak neumne!« Ni bilo pomembno, da sem imela najboljše ocene, za njih sem bila neumna samo zaradi videza. Sošolci so me zbadali, sošolke so se me izogibale, da ne bi bile tudi one tarča posmeha. Imela sem le eno prijateljico. Ko sem imela težave tudi z nekim fantom iz višjega razreda, ki mi je grozil, da me bo pretepel, sem jo vprašala: »Kaj naj naredim?« Njen odgovor je bil: »To je tvoj problem, ne moj!« Obrnila se je in odšla. Nisem mogla verjeti, da je to rekla. Kolikokrat je imela ona težave z

domačo nalogo, pa sem ji vsakič pomagala. To je bil njen problem, a mi nikoli ni prišlo na misel, da ji ne bi pomagala. Takrat sem ugotovila, koliko ji pravzaprav pomenim. Bila sem le punca, ki jo je dobro imeti ob sebi, da ti pomaga. Nikoli mi ni bilo vseeno, kako se ona počuti, njej pa ni bilo mar, kaj se dogaja z mano. Njene besede so mi pomagale spregledati, da sem sama. Ne glede na to, kaj se zgodi, mi nihče ne bo pomagal. Tudi učiteljem nisem mogla zaupati, kajti vsakič, ko so moji sošolci naredili kakšno neumnost, so vso krivdo zvalili name, ker njihovega početja nisem odobraval. Od takrat naprej so učitelji za vsako stvar krivili mene, tudi če me sploh ni bilo zraven. Vedno so govorili, da gredo vsem iz naše družine po glavi samo neumnosti. Vsi so leni in neumni, tako kot jaz. Obsojali so me zaradi mojega videza in sorodnikov. Pomembno

Slika 23: Internetni vir

jim je bilo le, kako izgledam in s kom sem v sorodu, saj »Jabolko ne pade daleč od drevesa«. Nikomur se ni niti sanjalo, kako sem obsojala sleherno dejanje svojih sorodnikov in prisegla, da nikoli ne bom takšna, za kakršno me imajo. Že pri dvanajstih letih sem ugotovila, da nikomur ni mar, kaj sem v svojem srcu, pomembno jim je le njihovo mnenje o meni. Bila sem čisto sama. Trudila sem se in se učila še več kot običajno. Zato nisem imela dovolj časa, da bi lahko pomagala staršem pri opravilih. Zaradi tega sem se počutila kot obupna, ničvredna hči. Staršem nisem nikoli povedala za težave v šoli. Imeli so dovolj svojih skrbi in težav, niso potrebovali še mojih.

Od takrat je šlo samo še navzdol. Vendar sem ohranila upanje, da se bodo stvari spremenile, ko bom šla v srednjo šolo.

A se niso. Čeprav sem imela tri prijateljice, s katerimi sem občasno govorila, sem se še vedno počutila samo in osamljeno. V šolo nisem hotela iti, ker sem vedela, kaj me tam čaka. Za razliko od osnovne šole, kjer se mi je posmehovalo 50 učencev, se mi jih je v srednji posmehovalo 300. Obsojena sem bila na posmeh ljudi, ki me niso poznali in o meni niso vedeli ničesar. Izmišljevali so si najrazličnejše laži in govorice o meni in

vsak dan sem poslušala zbadljivke in žalitve za svojim hrbtom. Vse zaradi svojega videza. Nekega dne sem na facebooku videla svojo sliko. Sploh nisem vedela, da me je kdo slikal v šoli in to objavil. Pod sliko je bilo polno neprijaznih komentarjev. Ko sem šla v šolo, mi ni nihče rekel nič žaljivega. Videla sem le, kako so dijaki drug drugega drezali s komolci, kazali name in se smejali. Ko so se iz mene norčevali v šoli, sem vedno vedela, čemu se smeji, ko pa so slike objavljali na spletu, nikoli nisem vedela, kaj je tako smešnega. To je bila kaplja čez rob. Takrat sem si prvič porezala zapestje in občutek je bil dober. Kot bi nekaj žalosti in bolečine odteklo iz telesa skupaj s krvjo. Rezilo je postalo moj najboljši prijatelj. Moj največji sovražnik je bila lastna misel. Zlobne besede in posmeh so mi vsak večer odmevali v glavi in mi niso dali miru. Kako sem si želela čudežnega zdravila, ki bi mi utišalo misli, a ga nisem našla. Tako sem vsak večer tiho hlipala v postelji in zaspala v solzah. Nisem se mogla več prisiliti, da bi se pretvarjala, da je vse v redu in se skrivala za masko nasmeha. Želela sem si le, da bi me nekdo pogledal v oči in bi videl, da je nasmeh zlagan. V mojih očeh ni bilo ničesar več, le neskončna praznina. Ni bilo več tiste žive barve in iskric v očeh. Odnese jih je tok solza. Počasi sem izgubljala upanje, da je komu mar in mi bo pomagal. Hkrati sem se bala pomoči. Kaj bi ljudje storili, če bi izvedeli za rane na zapestjih? Poslali bi me k psihologom in na razna zdravljenja, ker me ne razumejo. Ne želim končati svojega življenja, le bolečino, ki jo čutim globoko v sebi. Vsak dan življenja je boleč in mučen, vendar je še vedno dragocen dan življenja.

In vsak dan sem se borila, da bi našla svoj prostor na tem svetu in živela naprej. Do dneva, ko sem na šoli videla dijake, ki so po šoli delili natisnjene slike, na katerih sem bila jaz. Slika je bila spremenjena in bolj žaljiva od vseh, ki sem jih videla. Vsi so se mi posmehovali. Videla sem, kako je nek dijak potrepil drugega po hrbtu in rekel: »Dobra montaža slike!« In vsi so ga obkročili in mu čestitali. Solze so mi zdrsnile po licu in stekla sem domov. »Se sedaj bolje počutiš? Si dobil, kar si hotel? Si sedaj vesel, da si popularen na račun trpljenja nekoga drugega? No, ali si?!« Stekla sem domov in poiskala rezilo. Morala sem izpustiti to žgočo bolečino iz sebe. Oči sem imela solzne in nisem videla ničesar. Zarezala sem v zapestje. Kri se je ulila iz vreznine. Obrisala sem si solze in pogledala zapestje. Še nikoli ni kri tako tekla kot tisti dan. »Za veliko žalost mora odteči veliko krvi,« sem pomislila. Solze so prenehale teči in počutila sem se bolje. Zaprla sem oči in naslonila glavo ob steno ... in se nisem več prebudila.

Ponesreči sem zarezala preveč. Bil je primeren konec, da nekdo, ki je bil osamljen vse življenje, tudi umre sam, na mrzlih tleh.

Novica o moji smrti se je hitro razširila. Vsi so govorili: »Hotela je umreti, zato si je sodila sama.« Njihove besede ne bi mogle biti bolj napačne. Bolj kot vse drugo na svetu sem si želela živeti. Živeti in najti prostor, kamor bi pripadala. Tudi sodila si nisem sama. Sodila mi je krivična, samovšečna družba, ki je polna predsodkov in si jemlje pravico odločati o življenju sočloveka. Vsaka njihova beseda je postala rezilo in me počasi, neslišno ubijala...

Maja Pene, F 3. b

MALO DRUGAČEN - natečaj o samopoškodovanju

Na svetu se stvari gibljejo. Ljudje vsepovsod tečejo, hitijo po svojih opravkih, a vendar ne pridejo nikamor. Ne ustavijo se in posledično ne poslušajo ter ne vidijo, kaj se dogaja okoli njih. Poleg njihove izbrane peščice ljudi se ne ozirajo na ostale, razen ko je to res nujno potrebno. Takšna je navsezadnje človeška narava - ne razumemo drugih ljudi, dokler ne občutimo njihove bolečine, njihovega veselja, strahov. Delamo se nevedne in se ne znamo resnično povezati z drugimi.

Tako je ležal in razmišljal pod velikim bukovim drevesom. Krošnja je zastirala sonce, tako da je bila osenčena njegova celotna postava. Z rokami si je podložil glavo, da mu je ne bi hladen dotik mrzle jesenske trave ohlajal. Njegovi kratki, črni lasje so poplesavali z vetrom, svetle, utrujene, mile oči pa so zrle v krošnjo, kjer sta se dva ptička prepirala za duplo, v katerem sta očitno želela živeti. Duplo je bilo dovolj veliko za obe bitjeci, a vendar sta se prepirala, dokler ni z drevesa padel in umrl eden od njiju. »Očitno ljudje res nismo tako različni od živali. Prav tako smo primitivni in ne znamo priti do skupne rešitve.«

Ušel mu je majhen nasmešek. Poskušal je sestiti, vendar ko se je uprl na desno roko, da bi vstal, ga je močno zaskelala. Pogledal je in videl majhno sled krvi, ki mu je stekla iz podolgovate zareze na roki.

»Nič hudega,« si je mislil, »ta bolečina mi prav dobro dene.«

Lagal je. Bolečina je bila ostra in močna, a vendar nekoliko blažja kot vihar, ki se je odvijal v njegovih mislih in čustvih. Vsak dan je bil zanj poln bolečine in globokih misli. Bil je drugačen od ostalih in odrivali so ga iz družbe. Ne samo prijatelji, tudi družina ga ni razumela. Nikjer ni našel zatočišča.

Začutil je hladen dotik vetra in se ozrl čez ramo.

Ni je ne videl in ne slišal, pa vendar jo je razumel. Čutil jo je. Spet je stala tam ter s svojimi temnimi, praznimi očmi strmela vanj. Njeni beli, dolgi lasje so ji padali malo pod pas, ogrnjena pa je bila v dolgo, črno, odeji podobno oblačilo. Njene bose noge so se ugreznile v travo, a vendar je ni zeblo.

»Ne slišim in ne vidim te, a vem da si tam. Vseeno te razumem. Pozorno opazuješ in čakaš, kdaj bom najbolj ranljiv.«

Slika 24: Internetni vir

Nasmehnila se mu je in veselo poskakovala okoli njega.

»Iščeš kraj, da boš odšel s tega sveta?« ga je radovedno vprašala.

»Velikokrat sem se ti izognil, a danes je drugače. Ne čutim volje, da bi ti spet pobegnil,« je odvrnil z milim nasmeškom na obrazu in se prijel za roko.

»Na tem svetu sem že dolgo časa. Videl sem vzpone in padce številnih ljudi, njihovih podjetij in držav. Vsaka doba je enaka. Vedno upam, da bo nekdo našel rešitev za naše napake. Ljudje smo polni sovraštva. Kruti smo in brezobzirni. A vendar polni ljubezni. Hočemo zaščititi tiste, ki so nam najbolj blizu. Pa vendar se iz ljubezni rodi ljubosumje ter močna bolečina, ko nekoga izgubimo. Ta bolečina povzroča vojne, ki prizadenejo še več ljudi ... In tako se cikel nadaljuje.«

Poslušala ga je in mu odvrnila: »A nisi ti isti? Sediš in razmišljaš o teh stvareh, namesto da bi kaj naredil glede tega.«

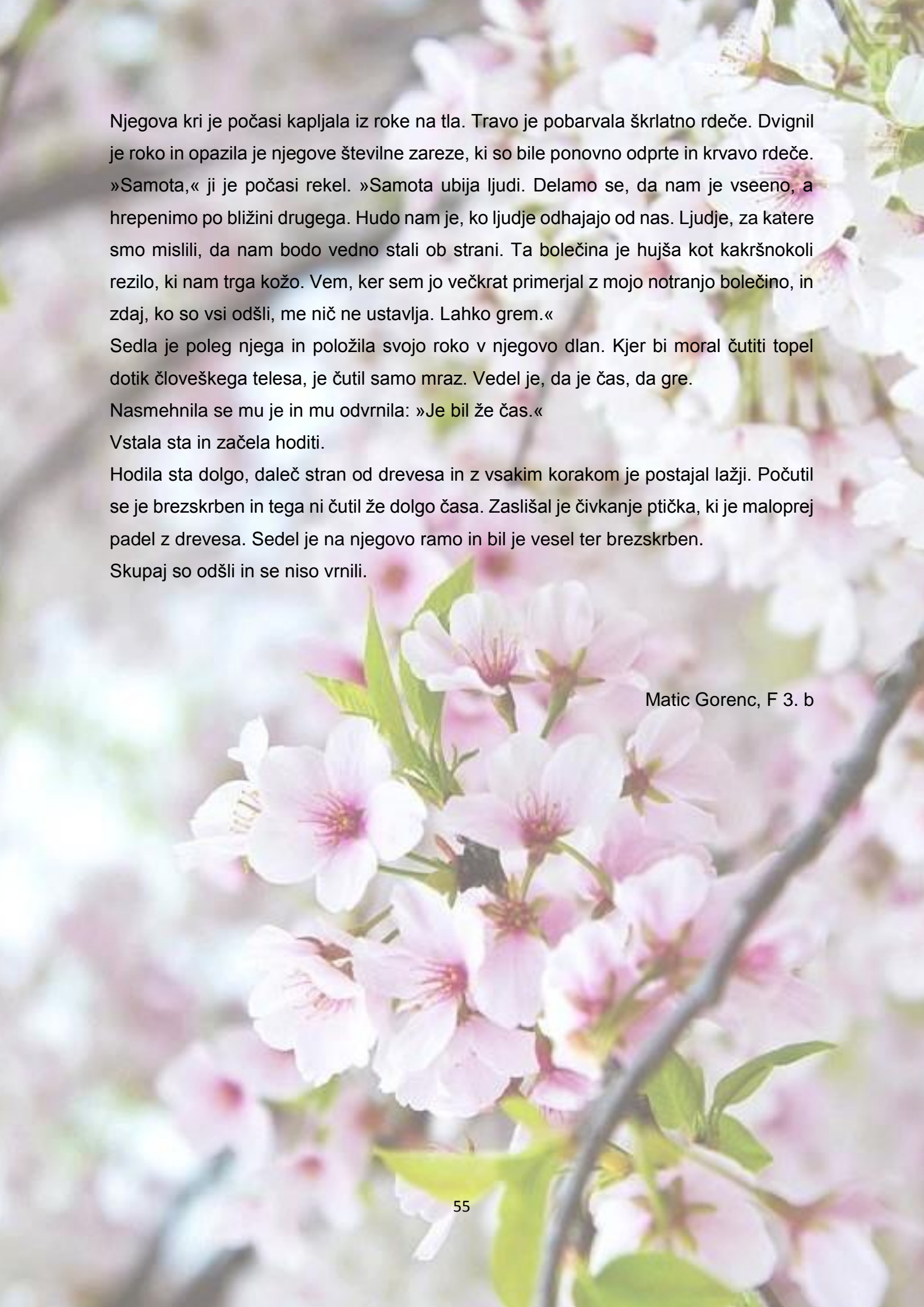
Zasmejal se je: »Imaš prav. Vendar sem sam nemočen. Ljudje bi radi spremembe, vendar se sami nočejo spremeniti. Radi bi mir, a podzavestno si želijo videti trpljenje drugih. Njihova sla po še večji moči in prevladi je neusahljiva.«

Zaskrbljeno ga je pogledala, medtem ko je iz svojega žepa vzel britvico: »Obsojeni ste na propad.«

»Imaš prav, a verjamem, da bo prišel dan, ko se bodo ljudje res razumeli. Ko bodo s pogledom videli bolečino v drugih in jim priskočili na pomoč. Danes še ni ta dan. Če bi bil, ne bi sedel sam tu ter si tako lajšal bolečino,« je odvrnil, ko si je počasi zarezal v roko.

Topla, temno rdeča kri mu je znova pritekla iz sveže rane na roki.

»Prav tako razmišljanje mi je prineslo to bolečino. Nihče več ne more zapolniti luknje v mojem srcu. Nihče niti ne pride blizu. Vsi, ki so mi kadarkoli stali ob strani, so odšli, priključili so se ostanku tega sveta. Pravijo si normalni ljudje. Seveda so na trenutke veseli in nasmejani, govorijo, a ko enkrat utihnejo, jih po glavi pogladijo misli, o katerih razmišljam vsak dan. Nekateri so močnejši in jih porinejo globoko v ozadje zavesti, šibkejši pa sedijo tu kot jaz in iščejo alternativne načine lajšanja nemira, ki se dogaja v nas.«

Njegova kri je počasi kapljala iz roke na tla. Travo je pobarvala škrlatno rdeče. Dvignil je roko in opazila je njegove številne zareze, ki so bile ponovno odprte in krvavo rdeče. »Samota,« ji je počasi rekel. »Samota ubija ljudi. Delamo se, da nam je vseeno, a hrepenimo po bližini drugega. Hudo nam je, ko ljudje odhajajo od nas. Ljudje, za katere smo mislili, da nam bodo vedno stali ob strani. Ta bolečina je hujša kot kakršnokoli rezilo, ki nam trga kožo. Vem, ker sem jo večkrat primerjal z mojo notranjo bolečino, in zdaj, ko so vsi odšli, me nič ne ustavlja. Lahko grem.«

Sedla je poleg njega in položila svojo roko v njegovo dlan. Kjer bi moral čutiti topel dotik človeškega telesa, je čutil samo mraz. Vedel je, da je čas, da gre.

Nasmehnila se mu je in mu odvrnila: »Je bil že čas.«

Vstala sta in začela hoditi.

Hodila sta dolgo, daleč stran od drevesa in z vsakim korakom je postajal lažji. Počutil se je brezskrben in tega ni čutil že dolgo časa. Zaslišal je čivkanje ptička, ki je maloprej padel z drevesa. Sedel je na njegovo ramo in bil je vesel ter brezskrben.

Skupaj so odšli in se niso vrnili.

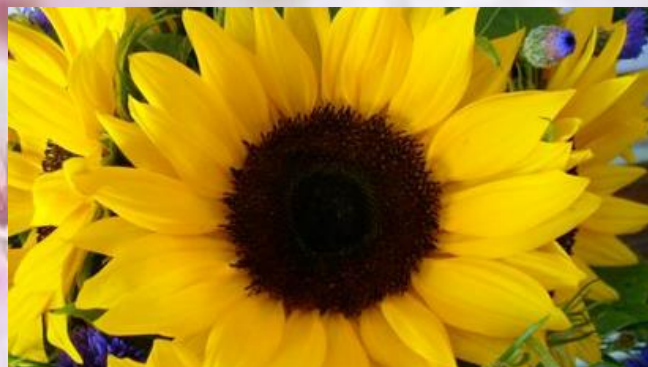
Matic Gorenc, F 3. b

POSADIMO SONČNICE

Pri predmetu Kakovost v zdravstveni negi smo dijaki 2. c ZN na pobudo profesorice Marije Račič predstavili novo idejo in projekt Posadimo sončnice. V času govorilnih ur v mesecu marcu smo trije dijaki iz našega razreda in dve dijakinji četrtega letnika izvajali meritve krvnega pritiska in merjenje glukoze v krvi za starše in profesorje, hkrati pa smo tudi vsem mimoidočim delili majhne vrečke s sončničnimi semeni in jim predlagali, da jih posadijo ter tako polepšajo svoje vrtove. Naša aktivnost je zbudila navdušenje in zanimanje. Uspelo nam je razdeliti vse vrečke s semeni sončnic, zdaj pa čakamo na prve cvetove ...

Slika 25: Pano posadimo sončnice

Slika 26: Internetni vir

Domen, Neža, Sara, Z 2. c

ANKETA O FILMU NE MEČMO HRANE STRAN

Dijaki Z 1. a smo po ogledu filma **ne mečmo hrane stran** naredili anketo, v kateri smo strnili svoje vtise in spoznanja.

»Film se nama je zdel realen. Pretresljivo je, koliko hrane letno zavržemo.« Jaka in Matevž

»Velik vtis je na naju naredil par iz filma, ki je jedel zavrženo hrano, kateri je že pretekel rok uporabe. Ob ogledu filma sva ugotovili, da tudi sami zavrževa nekaj hrane in sva si zadali cilj, da bova v bodoče bolj pozorni na to.« Anja in Monika

»Film je bil poučen predvsem zato, ker vemo, koliko lačnih ljudi je na svetu.« Amra

»Največji vtis je name naredil podatek, koliko hrane zavržemo tudi na naši šoli.« Nisveta

»Po tem filmu sva začeli hrano drugače dojemati in spoštovati.« Eva in Ana

»Film se mi je zdel zelo primeren za mladostnike, saj ravno oni odvržejo po nepotrebnem veliko hrane stran.« Jovana in Maruša

»Presenetilo naju je, da se veliko hrane zavrže tudi pri nas v Sloveniji.«

Sara in Petra

Slika 28: Internetni vir

Slika 27: Internetni vir

Slika 29: Internetni vir

ODKRIJTE SLOVENIJO, POJDITE NA IZLET

Prihaja poletje, z njim pa tudi vse daljši in toplejši dnevi, ki so odlični za potep po Sloveniji. Vzemite si dan zase in odkrivajte Slovenijo, saj je v njej zagotovo kaj takšnega, kar bi bilo zanimivo raziskati. Za pomoč, kam se odpraviti, pa sva vam pripravila dva predloga.

PIRAN

PIRAN KAR TAKO

Piran je odličen kraj za izlet, saj nam tam nikoli ne bo dolgčas. Lahko se ohladite s skokom v morje ali pa si pogledate znamenitosti, ki jih ni malo. Ena od teh je piranski akvarij, v katerem si lahko ogledamo okoli

200 prebivalcev podmorskega sveta, kot so na primer hobotnice, pisane ustnače, brancini, morski psi trneži itd. Zagotovo pa vas bodo pritegnile tudi ozke mestne uličice

Slika 31: Internetni vir

s staro arhitekturo, osrednji trg s kipom znanega skladatelja Guiseppeja Tartinija, občinska palača z vzdano figuro beneškega leva z odprto knjigo, ki pomeni mir, ter čudovita rdeča stavba, ki se imenuje Benečanka, in je najstarejša ohranjena hiša na Tartinijevem trgu. Nad mestom lahko vidite cerkev sv. Jurija, ki je nastala v 12. stoletju. Povzpnete pa se lahko tudi do mestnega obzidja, s katerega je prelep razgled na mesto in morje.

Slika 30: Internetni vir

DAN ODPRTIH VRAT MORSKE BIOLOŠKE POSTAJE

V Piranu se nahaja tudi morska biološka postaja, ki prvi konec junija odpre svoja vrata. Na dnevu odprtih vrat si lahko ogledate laboratorije, raziskovalno plovilo, udeležite pa se lahko tudi številnih predavanj in predstavitev.

RAFTING PO BISTRI HČERI PLANIN ...

NA KRATKO O SOČI

Soča nas pritegne s svojo lepo smaragdno barvo, svojo čistočo in mnogimi aktivnostmi, ki jih ponuja. V njej se lahko ohladimo, saj ima le okoli 12 °C. Dolga je 137 km, izvira v Trenti in se izliva v Jadransko morje.

Slika 32: Internetni vir

RAFTING

Za tiste, ki želite malo več adrenalina, je rafting odlična izbira. Najbolj klasičen spust po Soči je dolg 12 km, traja uro in pol ter gre od Boke do Trnovega. Da se nanj prijavite, pa morate znati plavati in imeti najmanj 15 let. Med napornejše spuste sodijo spusti, ki trajajo okoli štiri ure. Zanj morate biti psihično in telesno pripravljeni. Po Soči pa se lahko spustite tudi s soteskanjem in rečnim bobom. Pri soteskanju se spuščate po reki kot po toboganu, pri spuščanju z rečnim bobom pa se lahko spustite tako, da leže držite anatomsko prilagojen plovec s plavutkami na nogah in nekaj varnostne opreme.

Slika 35: Internetni vir

Slika 34: Internetni vir

Slika 33: Internetni vir

Barbara Martič in Patrick Kmetič, F 1. a

FACEBOOKOVE PASTI

Vsi poznamo socialno omrežje Facebook, ki je predvsem med mladino zelo priljubljen. A mnogi se ne zavedajo, kakšne pasti in nevarnosti skriva. Pri predmetu Osnove poslovnega bontona smo se med drugim učili tudi o pravilih obnašanja na družbenih omrežjih. Ogleдали smo si dokumentarno oddajo Facebookove pasti. Dokumentarna oddaja poudarja, da moramo biti zelo previdni, kaj objavimo na socialnih omrežjih, kajti v nasprotnem primeru nam je lahko zaradi nepremišljene objave hitro žal. Vsaka objava ostane na Facebooku za vedno, tako da nimamo nobene druge možnosti, kot da resno premislimo, kaj bomo v prihodnosti objavili. Raznorazne slike in celo videoposnetki, ki jih objavljamo, lahko celo uničijo našo poklicno kariero. Kot primer bom opisala zgodbo 25-letne Kanadčanke Emme Kiernan, ki je bila omenjena v oddaji. Pred nekaj leti je Emma kandidirala za mesto svetnice. Takrat je dobila zelo veliko pozornosti, a ne takšne, kot jo je sama želela. Ker je kandidirala za mesto svetnice, je seveda javnost preverila njena socialna omrežja, v tem primeru njen Facebook. Javnost je razburila slika z zabave, ki ni bila ravno primerna za objavo. To sliko so videli tudi njeni protikandidati, zato so še dodatno podpihovali zadevo, kar pa ni ravno dobro vplivalo na njeno kariero. A Emma vseeno ni odstopila s položaja in je vztrajala naprej. Kljub sliki, ki je šla javnosti v nos, je zmagala. A vseeno je zaradi slike doživela veliko ponižanje, kar bi si lahko prihranila, če slike ne bi objavila na Facebooku.

Slika 36: Internetni vir

Naslednji primer je primer 24-letnega Alexadra Rusta iz Indiane. Alexander je velik oboževalec žara. Med poletnim dopustom na Havajih je s svojim dekletom ujel in spekel na žaru legvana, ki spada med ogrožene vrste. A do velikega škandala ne bi prišlo, če Alexsander na Facebooku ne bi objavil slike pojedine. Kot sem omenila že prej, je bil legvan ogrožena vrsta živali, zato so jima za prekršek sodili in ju denarno oglobili.

Nesrečna stvar je zadela tudi policista, ki je v času službe ustavil avto, da bi ga oprala dekleta, ki so nosila neprimerno obleko. Zaslužek od pranja je šel v dobrodelne namene. Pranje avta je nekdo slikal in celo posnel ter ga objavil na Facebooku. Lokalnemu šefu policije se je zdelo vse skupaj neprimerno in nezrelo od njegovega podrejenega, zato ga je odpustil. Opustil ga je tudi zato, ker je dogodek vrgel slabo luč na policijo.

A včasih Facebook le ni tako škodljiv, kot se zdi. Facebook je definitivno polepšal življenje Jima Totha, ki je zaradi izgube svojega očeta trpel celo otroštvo, saj se je ločil od njegove mame, ko je bil še otrok. Hotel je poiskati svojo ljubljeno osebo, ki jo je našel na Facebooku. Facebook mu je omogočil stik, ki ga je Jim iskal 50 let.

Na drugem koncu sveta sta se preko Facebooka spoznala mož in žena, ki sta še danes srečna zakonca. Svoj prvi stik sta vzpostavila na Facebooku, saj sta imela oba enaka imena ter priimka. Tako rečeno sta bila soimenjaka. To se je zdelo obema zanimivo, zato sta se začela pogovarjati preko Facebooka. Kmalu sta se srečala in ugotovila, da nimata samo istega imena ter priimka, temveč da ju veže tudi veliko skupnega. In tako sta se čez nekaj let poročila.

Facebook je lahko zelo nevaren, če smo nepremišljeni in če se pustimo preslepiti nekaterim pastem, ki jih skriva. A če se zavedamo posledic in če dobro premislimo, preden objavimo svoje osebne podatke, slike in videoposnetke celemu svetu, smo lahko povsem mirni.

Tjaša Ilnikar, Z 1. c

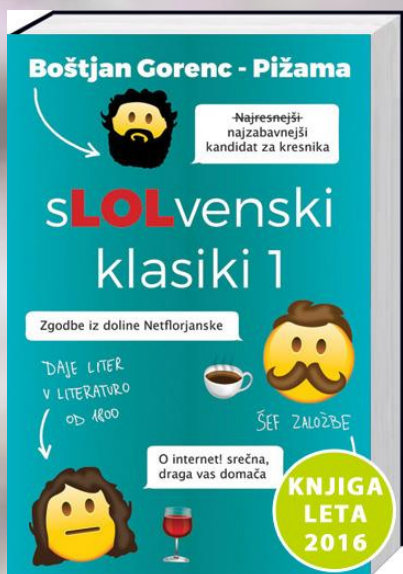
KAJ BI BRAL

Zunaj se bohoto razkošno razcvetela pomlad in kdaj pa kdaj vas toplo sonce celo zvabi v naravo. Testi in spraševanja se vrstijo drug za drugim, komaj dohajate razna sporočila in objave na vaših pametnih spremljevalcih in le kdo bi ob tem še našel čas za branje knjig. Pa tudi zakaj bi brali knjige, saj se vse najde na spletu. Morda pa ne čisto vse in tudi občutek, ko v roki držite tiskano knjigo, je čisto poseben. Nekaj svežih predlogov za spomladansko branje vam ponujajo tudi police šolske knjižnice, kjer vas ob že poznanih naslovih čakajo tudi novosti.

Slika 37: Knjižnica

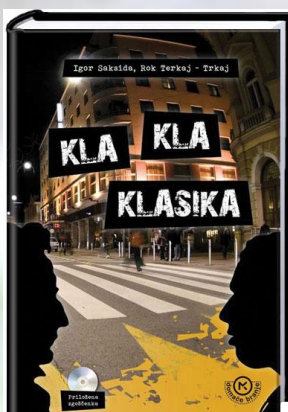
Če ste prebrali že večino slovenskih klasičnih del ali pa če jih sploh ne morete brati, ker imajo vedno pridih obveznega branja, vam tokrat predlagamo delo Boštjana Gorenca – Pižame, v katerem lahko klasike spoznate še malo drugače.

Slika 38: sLOLvenski klasiki 1

»Nobena skrivnost ni: če bi Prešeren živel danes, bi bil kralj vseh trolov, Levstik bi svoje popotovanje od Litije do Čateža tval v živo, Cankar pa bi prosjačil za lajke na fejsiču. In če ste ob prebiranju slovenske literarne klasike v šoli umirali od dolgčasa, boste zdaj crkavali od smeha. sLOLvenski klasiki 1 postavijo slovensko literaturo na splet in jo naredijo viralno.«
(Aljoša Harlamov)

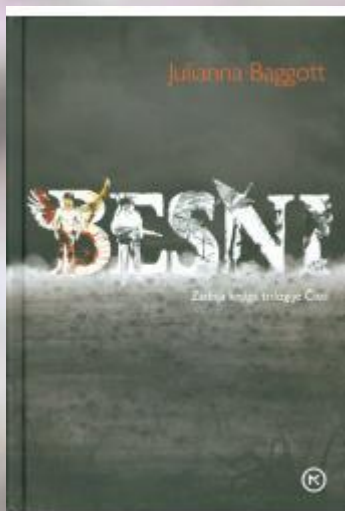
Morda pa vam je »bližje« poezija. Tudi to lahko preberete in slišite v malo drugačni preobleki v knjigi Igorja Saksida in Roka Terkaja – Trkaja.

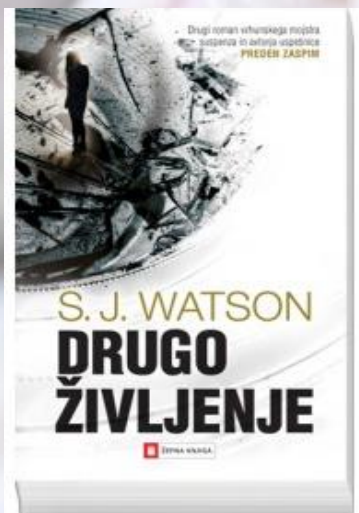
Slika 39: Kla kla klasika

Kla kla klasika prinaša preplet slovenske klasične poezije, rapa in ustvarjalne poskuse mladih. Izbor klasičnega in modernega, kjer lahko vsakdo izbere tisto, kar mu je bližje.

Za sprostitev od napornega učenja lahko v roke vzamete dobro kriminalko S. J. Watsona: Drugo življenje ali pa zadnji del fantastične trilogije Čisti avtorice J. Baggott z naslovom Besni ali pa knjigo iz zbirke Zorenja, avtorica je A. Woltz, naslov pa Mavec.

Slika 40: Besni

Slika 41: Drugo življenje

Slika 42: Mavec

V zadnji knjigi trilogije Čisti se zgodba stopnjuje do pretresljivega razodetja razklanega sveta. V zadnji knjigi trilogije Drugo življenje je napet in nepoustljiv roman, ki raziskuje skrivna življenja posameznikov in temne kraje, na katerih se lahko znajdejo. Mavec je romantična komedija, ki se dogaja v bolnišnici. Zgodba govori o pogumnih ljudeh, o sprejemanju odločitev in novih življenjskih izzivov.

Še vedno pa seveda velja, da si v šolski knjižnici lahko sposodite knjige za domače branje in še veliko drugega leposlovja, pa tudi strokovne knjige, učbenike ter priročnike, posebno tisti za maturo postajajo čedalje bolj aktualni.

Slika 43: Literatura za poklicno maturo

Marija Debevc Rakše

DAN

Ko se prebudi dan,

si ves zaspan.

Se oblečeš, urediš in v šolo pohitiš.

V šoli novih se stvari učiš,

včasih od dolgčasa zaspíš.

Vsak dan vidiš na tisoče obrazov,

imajo polno različnih izrazov.

Ko zadnjič zvonec zazvoni,

veliko dijakov se domov zapodi.

Doma pridno se učiš

in domačo nalogo narediš.

Nato za spanje se pripraviš

in v posteljo odpraviš.

Slika 44: Internetni vir

Dijakinja F 1. b

HLADEN OBJEM NARAVE

Ko nas jesen zapusti,
se vse ohladi.
Jutra so hladna in sveža,
tla pa kot zamrznjena pajkova mreža.
Ko sneg pobeli mesta in vasi,
je čas,
da si narava odpoči.
Doma je prijetno toplo,
tudi kadar je zunaj mrzlo.
Vsi se veselimo teh prazničnih dni,
ko v naše oči
posveti na milijone čarobnih luči.

Slika 45: Internetni vir

Lina Trefalt, F 1. a

JAZ IN TI

Na nebu zvezde so,
ki nama svetijo.
V trenutku svet
se mi pred očmi zavrti.
Kako naj gledam v nebo,
ko tvoje čokoladne oči
v svetlobi tako lepo sijejo?
V noči bistri
sva jaz in ti,
skupaj zasanjala,
srečna in zaljubljena.

Slika 46: Internetni vir

Eva Simončič, F 1. b

JUTRO

Rano jutro
se budi iz teme,
briše si zaspane oči,
noče še vstati iz mehkode noči.

Rano jutro
močno še zaspano,
noče na plano,
joče, da si še ni odpočilo,
z luno sklepa pogodbo,
da ona še malo zdrži.

Slika 47: Internetni vir

Dijakinja KZ 1. a

LIFE IS A QUEST

I wonder why everything ends,
Life is sad,
Life is happy,
I'm searching.

Slika 48: Internetni vir

ŽIVLJENJE JE ISKANJE

Zakaj se vse konča,
Življenje je žalost,
Življenje je sreča,
Iščem.

Vita Jurečič, KZ 2. a

ŽENSKA BITI NI LAHKO

Ženska biti ni lahko,
čeprav predstavljamo si vedno tako.
Svojemu možu ustrezati želi,
a pohvalo od njega le redko dobi.

Od žensk se pričakuje nemogoče,
vendar vse prenese; trudi se, da ne zajoče.
Predsodki do žensk še vedno so nejasni,
njena naloga je, da zvečer otrokom bere basni.

Od nje pričakujejo opravljena vsa hišna opravila,
ni dneva, da se ne bi metle dotaknila.
Obrok vedno mora biti topel na mizi,
nikoli ne govori o svoji notranji krizi.

V izobrazbo in delo truda vloži veliko,
potrudi se, da vse opravi z odliko.
Čeprav več znanja in sposobnosti kot moški ima,
pri plači se ji to ne pozna.

Vedno se mora urediti,
če želi moško pozornost dobiti.
Večkrat sliši pripombe na njena oblačila,
čeprav pri izbiri zelo se je potrudila.

Paziti mora na svojo postavo,
žalitve drugače padajo kot za stavo.
Kilogramov ne sme preveč imeti,
ampak obvezno mora imeti »kaj za prijeti«.

Moški zvečer gre lahko na pivo ali dve,

ona pa, če ni vse narejeno, tudi na kavo ne sme.

Če pa se že odloči, da bo šla na zabavo,
ji on z očitki napolni glavo.

Za ljubezen veliko je pripravljena žrtvovati,
naklonjenost in spoštovanje mu mora vsak dan dokazovati.
Z nasmehom vedno ga doma pričakuje,
njegovim sanjam nikoli se ne posmehuje.

Ko pa ji moški pred oltarjem zlat prstan da,
od nje pričakuje, da bo samo še doma.
Njena naloga je sedaj mu otroke roditi,
svojih sanj in želja nima časa izpolniti.

Ne sme privoščiti si nobene napake,
Bog ne daj, da mu ne pripravi njegove
najljubše omake.

Večkrat sliši pripombe glede hrane,
z nasmehom skrije, da jo to prizadane.

Slika 49: Internetni vir

Tudi z denarjem mora narediti tako,
da čez mesec ne pride slabo.
Bolje zanjo, da kaj novega si ne bi privoščila,
saj denarja si za obleke ni prislužila.

Če pa si na prvo mesto postavi kariero,
z njo vsi imeli bi le afero.
Ženska naloga že od nekdaj je skrb za moža in dom,
vse, kar še lahko reče, je: »Ja dragi, bom.«

Sedaj mi ti povej:
Boš takó žensko obravnaval še naprej?
Ji boš morda ponudil ramo,
ali boš rekel: »Moški tega ne znamo?«

Ji boš stal ob strani, ko se bo zlomila?
Boš lahko bil njena dobra vila?
Zasluži si, da ji izkažeš ljubezen,
ker veš, tudi zlomljeno srce je bolezen.

Stvar je taka, da s tehnologijo napredujemo,
s človeškimi odnosi nazadujemo.
Namesto da bili bi drug drugemu v ponos,
imamo drug do drugega napačen odnos.

Zala Pestotnik, F 4. b

ŽENSKÉ – PREZRTA POLOVICA

Da ženske smo nežnejši spol, pravijo,
a ženske smo močne, na to kar pozabijo.
Smo delovna sila, ki žene naprej,
dokazale smo tudi, da nimamo mej.

Podcenjevanje žensk je že stara zgodba
in rešila je ne bo nobena razsodba.
Ženska zasluži si več spoštovanja,
saj ona je tista, ki naprej vse poganja.

Ni skrivnost, da ženske trpijo,
pod taktirko moških se včasih zgubijo.
Nasilje v odnosih v tej dobi je pogosto,
življenje teh žensk je vse prej kot preprosto.

Kot deklica majhna sanjala je o pravljici,
a ta prav nič podobna ni mavrici.

Mavrica v življenju mnogih je siva,
in ne zdi se jim, da lahko bi bila minljiva.

Plakati in ženske prodajni so eksponat,
veliko jih služi denar kot model za plakat.
A ženska res vredna ni več kot le to?
Sedaj le simbol je za tisto »lepo«.

Ženski vsakdan so otroci, služba, kosilo,
večerja,
a z leti je sita tega delovnega razmerja.
Vsaka zasluži si dan ali dva,
da lahko pozabi na ves živ žav doma.

Slika 50: Internetni vir

Jasmina Kuplenk, F 4. b

NJENA ZGODBA

Ženske razumeti ni lahko.
En primer, da dokažem to.
Nekoč je živelo lepo dekle.
Sanjati si je upalo vse.
Kaj v življenju bi rada postala.
A da našla bo napačnega, se je bala.

Na plesišču se vrtela in sama plesala.
Iskala je soplesalca in najlepšega je izbrala.

Ime komaj je izgovorila.
Ga pogledala in se zaljubila.

Rekla je, da z njim za vedno bi ostala.
A čez nekaj let je to obžalovala.
Čas je mineval in ona je trpela.
A možu se smiljenja vredna ni zdela.

Že ljubezen davno bila je preč.
Enakopravnosti med njima bilo ni več.
Njen mož opit se vračal je domov.
Se izživljal nad njo in na posteljo »skotlov«.
Kako jokalo se je dekle nesrečno.
Ah da bi v sanjah lahko živelo večno.

Jok se glasno slišal je prav vsako noč.
Enkrat pa se odloči, da poiskala bo pomoč.

Barabo je doma spati pustila.
Obljubila si je, da nazaj se ne bo vrnila.
Le kam bo šla po pomoč, se sprašuje.
Jasno je, da strah ji noge zmajuje.
Šumlja nekaj in ona se ustavi.
A to je od strahu v njeni glavi.

Predno pomoč si je poiskala,
Obupala je in se zjokala.
Lahko bo samo še slabše, razmišlja.
O kje pravičen Bog je, sila višja?
Vidite, kako grozno je to vse?
Išče pomoč, ampak najde je ne.
Cela zgodba se končala je.
A deklica se ubila je.

Slika 51: Internetni vir

Tadej Pavlenč, F 4. b

KONEC DOBER – VSE DOBRO

Na začetku zdelo se mi je vse težko,
saj želela postati sem zlato blago.

Začela sem na dnu
in večkrat bila sem na psu.

Mislila sem že,
da konec z mano je.
Dolgo garala sem zelo
in končno splačalo se je delo to.

Uresničile so se mi sanje,
sedaj ne bojim se več zanje.

Zadala nove cilje si bom sedaj
in se ne ozirala več nazaj.

Začetek lahko naporen je,
ampak vedno spomni se:

»Trudi se, saj lahko ti uspe.«

Lara Švalj, F 2. c

POT

Začela hoditi dolge sem poti,
a zdaj kar naenkrat več jih ni.
Razdalje dolge sem naredila,
a na koncu vse sem pozabila.
Razmišljam sedaj
kako in zakaj.
Začela novo pot sem hoditi in
se ponovno kaj naučiti.
Konec poti razkrije luč v temi.

Slika 52: Internetni vir

Lara Švalj, F 2. c

ŠOLSKI ZVONEC

Med poukom molče na stolu sedim,
neučakano že celo večnost v uro strmim.
Odštevam sekunde do tedenskega cilja,
saj bo čez minuto konec petka.
Nato pa nastopita sobota in nedelja.
Ko končno je zazvonil šolski zvonec
in bi moralo biti tedna konec,
sem mislil, da se mi sanja,

Slika 53: Internetni vir

saj prišel sem do groznega spoznanja:
namesto igric me na vse zgodaj čaka šolska kreda!
»Bog pomagaj! Jutri je šele sreda!«

Matic Žnidaršič, Z 1. c

MIND IS A DEAD END

My mind is in a room,
a room is where it stays.
It does not leave, does not want to.
It can't escape its cold walls.
The feeling of loneliness spreads,
takes over, till there's nothing left.
My mind is in a room,
a room is where it stays.
What is this emptiness?
Is it here to stay?
Is it normal to feel this way?
A loud NO echoes through my thoughts.
Escape, escape, escape!
A red line sets me free,
but even that does not last.
The only thing I wished to be, was free,
so I take shelter in the colour of roses,

even if it is not that close to me,
It's the only thing right now that lets me be me.

More, more, more roses I see,
till my eyes close, they let me rest.

Is it over now?

I wake up and see white angels next to me.

They care for me, show me the warm world,
the world like it used to be.

But soon they say I am fine,
they never ask me about my suicidal mind.

They leave me, loneliness.

Throw me out of their arms, carelessly.

My mind is in a room,
a room is where it stays.

Crushed by an avalanche of despair,

I let it be, can't fight it anymore,
feel powerless, it runs over me.

My mind is in a room,
on the door it reads DEPRESSION.

Lovro Lovrenc

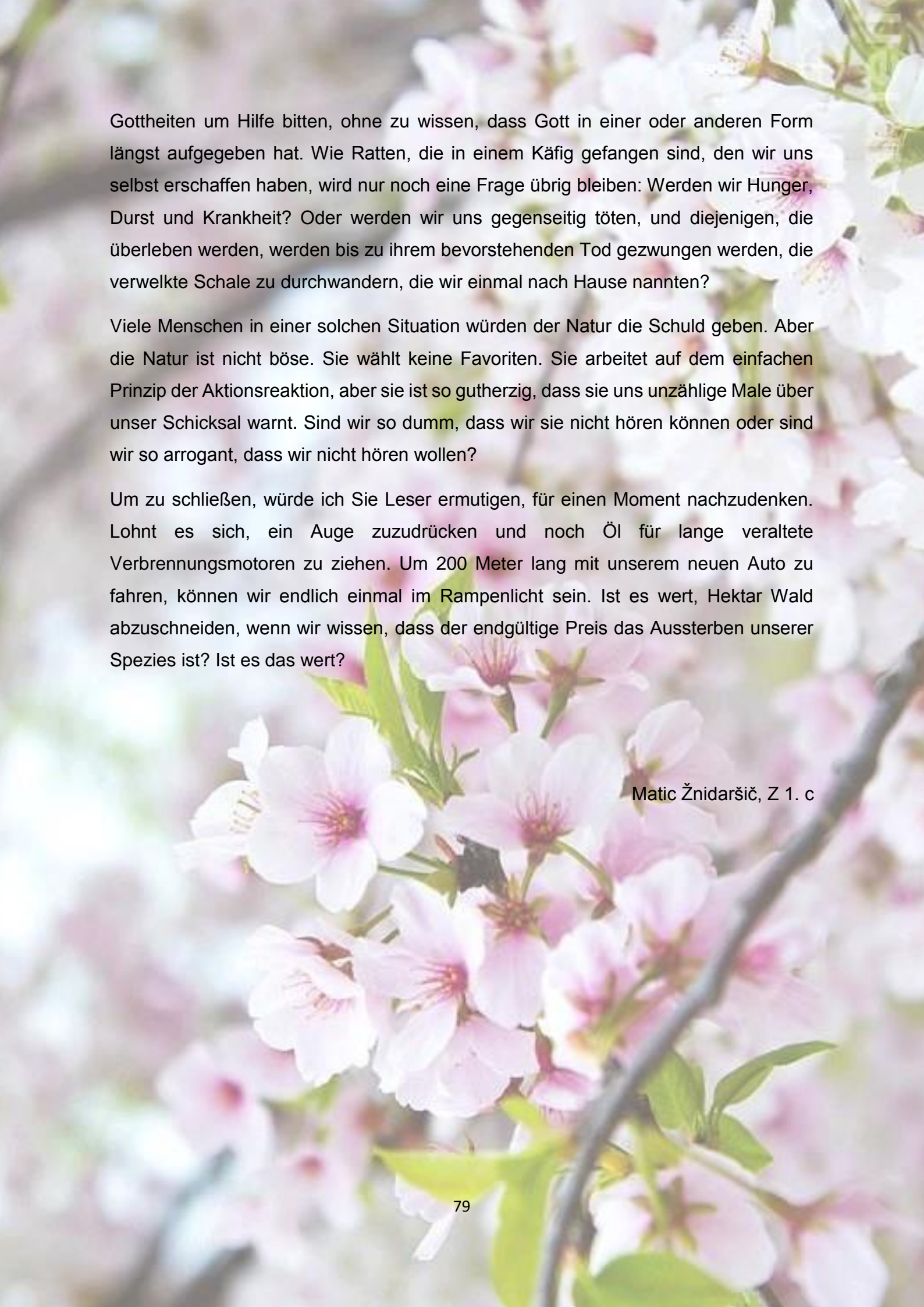
DER MENSCH UND DIE NATUR

Nach einer gesunden Bauernlogik sollte jeder in dieser Welt in Harmonie mit der Natur leben. Allerdings ist es schon allen bekannt, dass der Mensch seit prähistorischen Zeiten die Mutter Natur für seine eigenen Zwecke verändert. Der offensichtlichste Beweis dafür sind domestizierte Tiere, gentechnisch veränderte Pflanzen, Wasserkraftwerke, Entwaldung und so weiter. In dieser kurzen Akte werde ich mich auf die dunkle Zukunft konzentrieren, die die Menschheit wegen unserer törichten Taten ausgesetzt ist.

Überbevölkerung, Schmelzen des Polareis, Ozonloch, Krankheiten, Verschmutzung von Luft, Wasser usw. Dies sind nur einige der Probleme, denen ein moderner Mensch heute gegenübersteht. Obwohl wir unsere Augen schließen wollen und glauben, dass wir in einer Welt leben, in der alles in Ordnung ist, ist das nicht so. Mutter Natur hat uns oft gezeigt, dass sie unser arrogantes Verhalten nicht mehr tolerieren wird. Viele Male hat sie schon darauf hingewiesen, was passieren wird, wenn sich unsere Handlungen nicht ändern.

Lassen Sie mich zu den oben erwähnten Beispielen zeitgenössischer Probleme zurückkehren. Jeder von uns weiß, was sie sind, aber viele Leute sind sich nicht bewusst, dass sie miteinander verflochten sind. Lassen Sie mich ein Beispiel beschreiben.

Wegen der Treibhausgasemissionen und der globalen Erwärmung schmilzt das Eis im Süden und im Nordpol. Der Wasserstand nimmt langsam zu, und bald werden die meisten Gebiete, die relativ nahe an der Küste liegen, unter Wasser sein. Neben dem Lebensraum auf der Erde, der bereits wegen der Überbevölkerung sehr begrenzt ist und die Menschen als Schafe im Zaun versammelt sind, wird aus Entwässerungsgruben und Klärgruben aller mögliche Schmutz an der Oberfläche aussteigen und Trinkwasserquellen verunreinigen, die dann als ein Medium für verschiedene Bakterien, Schimmel und Parasiten dienen werden. Weil das Wasser verschiedene Bauernhöfe, Fabriken und Lagerhäuser überflutete, fehlt es jetzt an Nahrung, Medizin und anderen grundlegenden Lebensbedürfnissen. Hungerige und erschrockene Leute werden auf die Straßen gehen und heftige Proteste anfangen, die denken, dass die Schuld für all das auf die Regierung fällt. Verwöhnte Gören, die an die Gnade der alten Welt gewöhnt sind, werden verzweifelt zu verschiedenen

Gottheiten um Hilfe bitten, ohne zu wissen, dass Gott in einer oder anderen Form längst aufgegeben hat. Wie Ratten, die in einem Käfig gefangen sind, den wir uns selbst erschaffen haben, wird nur noch eine Frage übrig bleiben: Werden wir Hunger, Durst und Krankheit? Oder werden wir uns gegenseitig töten, und diejenigen, die überleben werden, werden bis zu ihrem bevorstehenden Tod gezwungen werden, die verwelkte Schale zu durchwandern, die wir einmal nach Hause nannten?

Viele Menschen in einer solchen Situation würden der Natur die Schuld geben. Aber die Natur ist nicht böse. Sie wählt keine Favoriten. Sie arbeitet auf dem einfachen Prinzip der Aktionsreaktion, aber sie ist so gutherzig, dass sie uns unzählige Male über unser Schicksal warnt. Sind wir so dumm, dass wir sie nicht hören können oder sind wir so arrogant, dass wir nicht hören wollen?

Um zu schließen, würde ich Sie Leser ermutigen, für einen Moment nachzudenken. Lohnt es sich, ein Auge zuzudrücken und noch Öl für lange veraltete Verbrennungsmotoren zu ziehen. Um 200 Meter lang mit unserem neuen Auto zu fahren, können wir endlich einmal im Rampenlicht sein. Ist es wert, Hektar Wald abzuschneiden, wenn wir wissen, dass der endgültige Preis das Aussterben unserer Spezies ist? Ist es das wert?

Matic Žnidaršič, Z 1. c

DIE WELT DER ZUKUNFT

Die Zukunft.

Noch ein unbeschriebenes Blatt sein.

Gelegenheit.

Genau das, was versprochen wird?

Fliegende Autos?

Oder ein Hotel auf dem Mond?

Das Ende der Krankheiten in der Welt?

Es ist sehr schön zu hören,
aber das wird nicht passieren.

Warum?

Weil es in der Welt ist zu viele Kriege

gibt,

zu viel Hunger,

zu viel Selbstsucht

und zu viel Gewinnsucht.

Die Zukunft.

Noch ein unbeschriebenes Blatt sein.

Gelegenheit.

Genau das, was versprochen wird?

Es muss nicht große Veränderungen
geben,

vielleicht etwas mehr Lächeln
oder noch ein paar warme

Umarmungen

und liebenswürdige Worte.

Dies wäre ein wichtiger Schritt

vorwärts.

Ich kann mit Sicherheit sagen, das ist
eine helle Zukunft.

Helle, nicht die hellste Zukunft.

Sara Krnc, Z 3. c

MY HIGHSCHOOL EXPERIENCE

To be honest I am not an impressive person, far from it, I am actually quite ordinary, with a few talents here and there. That is why I feel that my opinions and my experiences can be a good insight into the average high schooler's life throughout these 4 years of so called 'torture'. This is to help all of you readers first or fourth years alike to see that high school has its ups and downs and getting through it will not be the hardest thing you do in your life.

It all started on that momentous day of the second of September 2013. It was the beginning of my days as a high schooler, as a student of chemistry and the start of my path toward adulthood. It was a sunny day and I remember wearing shorts with a simple T-shirt. Boy was that ever a bad idea, for I did not realise that the high school initiation process performed by the current second to fourth years would be so detailed in covering almost all of my exposed skin with markers of all kinds, but mostly black. After that was over the anxiousness set in as I was about to meet my homeroom professor and the people I would be spending the next 4 years with, my classmates. Of course I wanted to make a good impression so I decided not to stand out, but as soon as I saw that two of my childhood friends were in the class with me I threw that decision aside and just decided to relax and make the best of it. I got familiar with the rest of the class and studied the school building's layout a bit, so I wouldn't get lost if I ever had to go somewhere that class was not regularly held.

The days went by normally with minimal differences from one another. Tests came and went and I studied for them, to try and get 4s and 5s, to start off the year well, although I did get a 1 within the first month, due to being absent minded. My worst subject was health class, because no matter how much I studied I could not get a mark higher than a 3. I think the professor didn't like me, or I might have been just too distracted by something, I don't know. The year came to a close and some professors left their mark urging us on to study more and some were quite uninterested in teaching and just wanted to get rid of us. Sadly from the starting class of 28 only 26 went on to pass into the second year. I guess chemistry just isn't for everybody.

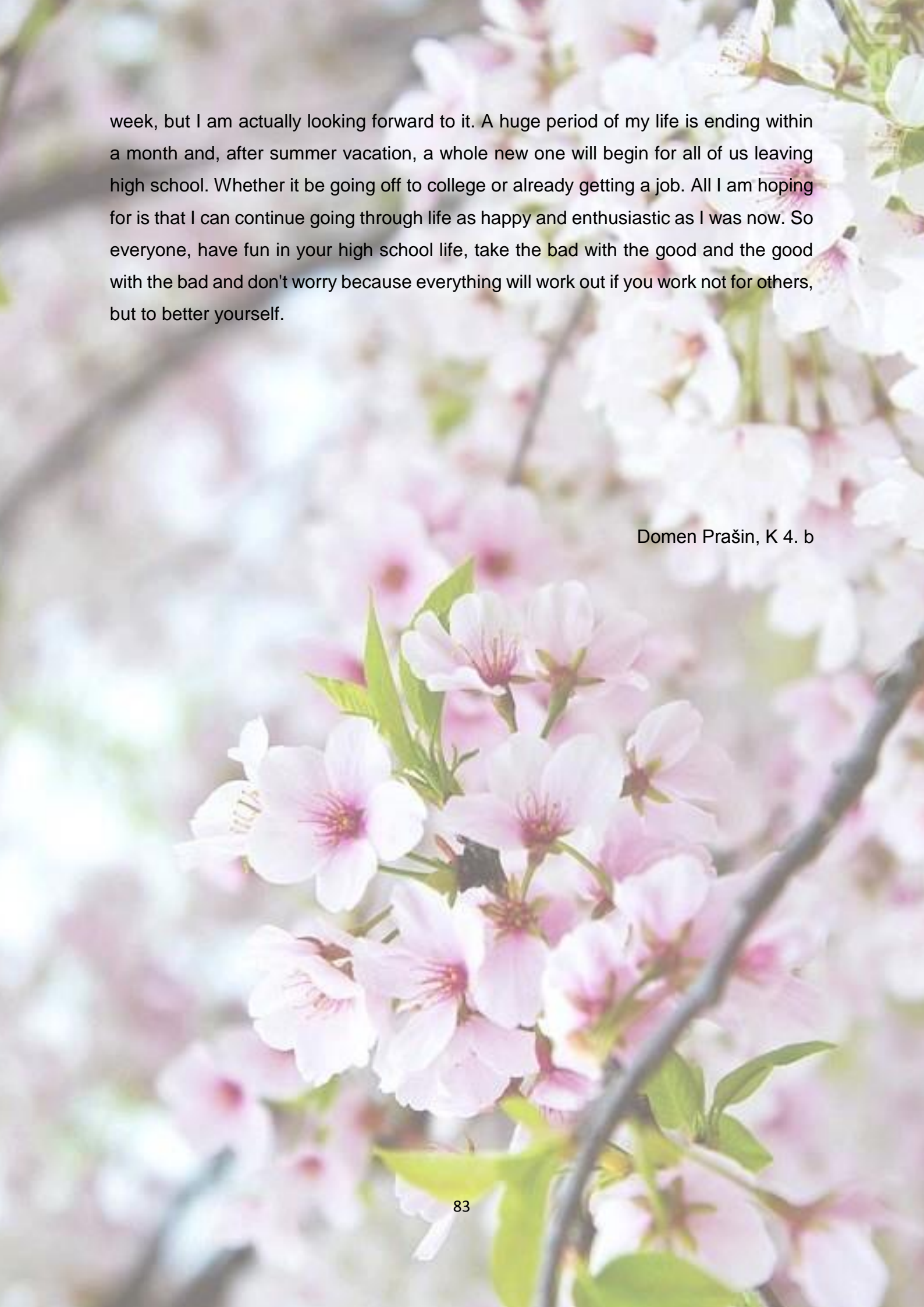
The second year started, summer stories were told and some new professors joined the group that was teaching us. What I was most glad about was not having health

class anymore and having new chemistry classes were added to our curriculum. I was introduced to my older brother's homeroom professor who very distinctly disliked him and very often said so as well. The year went by and there were a few make up exams for failing marks, but this time luckily nobody was held back.

The third year was not much different from the second year, the same classes, the same professors and the same classmates. But this year marks mattered, because this year and the fourth year would be counted toward your college acceptance points, so I steeled myself and made the commitment to get good marks. I even entered the national English language competition and would have almost won gold, if I hadn't been sloppy. Towards the end of the year it was time for the fourth years to finish school and start preparing for their matura exams. But not before passing the 'key to the school' to the next worthy class, which was picked out through a series of fun and entertaining games. When the matura exams began silence reigned across the halls and the tension was so thick you could have cut it with a knife. I suppose it was like that every year, I just took more notice to it, since I myself was only a year away from it.

Then the current fourth year began. The first half was mostly filled with explanations on how to proceed with picking out a college and instructions on how and when to sign up. The professors were really helpful regarding the matter, meticulously explaining how to do this and some even shared their own experiences. After that all of the minds in my class were focused on just one thing: Preparing for the prom. People say it is the most important event in your entire high school life, I wouldn't especially agree but it sure was fun. The whole class working together, everybody pitching in and doing what needed to be done, so we could have pulled off a great party. And we did, even I, being the awkward klutz that I am partook in some of the dancing. Everybody loved the party. After most of the people left, our class held a small after party, at which, I am sad to say, I drank so much, that I was unable to function properly for 2 whole days. As they say drinking is okay, if done in moderation. Boy should I have taken that advice. Luckily nothing bad happened due to the help of my friends, whom I am very thankful to.

Now, a few days after, exams are revving up again so we can finish quickly and be able to start studying for our own matura after school ends. This last month of school will probably be a gruelling experience for every fourth year, being filled with tests every

week, but I am actually looking forward to it. A huge period of my life is ending within a month and, after summer vacation, a whole new one will begin for all of us leaving high school. Whether it be going off to college or already getting a job. All I am hoping for is that I can continue going through life as happy and enthusiastic as I was now. So everyone, have fun in your high school life, take the bad with the good and the good with the bad and don't worry because everything will work out if you work not for others, but to better yourself.

Domen Prašin, K 4. b

TECHNOLOGY

I miss the times
When there were no crimes.
All the kids were outside
And were going down the slide.

Then they invented computers
And after that a lot of routers.
They even forgot the televisions,
Everyone has their own visions.

We miss the real human touch
Because we're on our smartphones so much.
It's hard to even make a friend,
Cause' they all leave you in the end.

The world is dying
The more technology we're buying.
I wish it stayed the way it used to be,
So we could chat over a cup of tea.

Katja Jakša, Z 4. a

PES IN ČLOVEK: napake, ki jih delamo

Psi (znanstveno ime *Canis lupus familiaris*) so sesalci reda zveri in podvrsta volka, ki so jo udomačili pred 15 000 leti. Poznamo več kot 300 različnih pasem psov, ki se med seboj genetsko razlikujejo. Pasma so razdeljene v 7 skupin: športni psi, krvosledni psi, terierji, delovni psi, družni psi, nešportni psi in pastirski psi. Vse pasme v določeni kategoriji imajo posebne značilnosti: športni psi imajo radi dolge sprehode, pastirski psi zganjajo skupaj črede ovc, krvosledni psi lovijo divjad ...

Slika 54: Internetni vir

Slika 55: Internetni vir

Pri čistokrvnih pasmah so te značilnosti prisotne pri vseh psih. To so naloge, za katere so bili vzrejeni in k takšnemu početju jih sili njihov naravni nagon. Če psi svoje energije in nagona ne morejo porabiti (športni psi v majhnih stanovanjih, pastirski psi v mestih), pride do težav v vedenju, ker se psi začnejo dolgočasiti in se odločijo malo pozabavati na našem pohoštvu, lajajo in kažejo znake agresivnega vedenja. Takšno vedenje se popravi, če psa zamotimo z drugimi dejavnostmi, pri katerih lahko porabijo odvečno energijo.

Spoznavanje in srečanje s psom je zelo pomembno, tako kot prvi vtis pri ljudeh. Ljudje se ob srečanju pogledamo v oči, si sežemo v roke in se pozdravimo. Uporabimo torej vid, dotik in sluh. Pri psih pa je način sporazumevanja drugačen. Nikoli ne smemo navdušeno steči k psu in ga začeti božati. To lahko pri psu sproži strah ali celo agresiven odziv, saj psi okolico spoznavajo po vonju, vidu, zvoku in šele potem po dotiku. Pri spoznavanju psov torej velja pravilo »brez dotikanja, govorjenja in očesnega stika«. Ko nas bo pes spoznal, se bo sam odločil priti k nam ali pa bo legel in takrat lahko gremo k njemu. Seveda moramo pri tem ostati mirni.

Psi zaznavajo naša čustva in razpoloženja. Če smo mi napeti ali vznemirjeni, se spremeni tudi razpoloženje psa. Postane napet, zaščitniški, napadalen ali prestrašen. Če nas neka oseba

Slika 56: Internetni vir

razjezi, jo pes začne obravnavati kot grožnjo. Pes zrcali energijo svojega lastnika. Zatorej niso nevarni psi – nevarna so občutja njihovih lastnikov. Vsako vedenje psa je posledica občutkov lastnika.

Psu moramo dovoliti, da je pes in ne majhen kosmati človek, ker je to v nasprotju z njegovo naravo in nagonom. Psu ne smemo dovoliti, da se vede kot človek (spi v naši postelji, jé za mizo). Ne oblačimo ga v kostume, ki niso namenjeni zaščiti psa, in nikoli ne tolažimo ali božamo prestrašenega, vznemirjenega ali agresivnega psa. Z božanjem mu sporočamo, da je takšno obnašanje v redu. Na psa, ki laja, se ne smemo jeziti in povzdigovati glasu, ker pes misli, da se tudi mi jezimo na isto stvar kakor on. Neprimerno vedenje moramo ignorirati in ostati mirni. Tako sporočimo psu, da ta stvar ni nevarna in ne potrebuje takšnega odziva.

Prav tako psov ne smemo razvajati in jim izkazovati pretirane naklonjenosti. Takšni psi niso srečni, ker to ni naravno vedenje v pasjem krdelu. Običajno vedenje je veliko gibanja in postavljene meje s strani vodje krdela, ki jih mora pes upoštevati. Pes bo najsrečnejši, če ga vzgajamo kot člana krdela po načelu »gibanje, disciplina, nato naklonjenost«.

Ne glede na vse je pes še vedno pes ne glede na to, kaj želimo od njega. Tudi če upoštevamo njegove naravne potrebe, je še vedno naš ljubljene član družine.

Maja Pene, F 3. b

»KDOR SKRIVAJ GREŠI, SPLOH NE GREŠI.«

Jean – Baptiste Poquelin, znan pod umetniškim imenom Moliere, je bil francoski pisatelj in dramatik, ki je ustvarjal v obdobju klasicizma. V njegovem precej obsežnem književnem opusu je mnogo izmed del takih, ki segajo v sam vrh svetovne literature. Eno takih je komedija Tartuffe, ki je bila v času nastanka zatrta in deležna ostrih kritik s strani višjih slojev, ki so se zaradi med vrsticami zapisanih »bolečih resnic«, prepoznali v glavnih likih, ki so posebej njihovo življenje (Tartuffe v prevodu pomeni svetohlinec – kritiziranje duhovstva, Orgon – ponosni človek ...). V tem kontekstu bi se kar dobro ujel rek »ko mački stopiš na rep, ta zacvili...«

Svoje razmišljanje o Tartuffovih besedah: **»Kdor skrivaj greši, sploh ne greši,«** so podali tudi dijaki Z 1. c.

»Skrivaj. To pomeni, da nekaj narediš, vendar za to nihče ne ve ali tega ne vidi. Torej nikoli ne moremo skrivaj grešiti, saj Bog ve za vsak naš greh.«

Anja Slapšak, Z 1. c

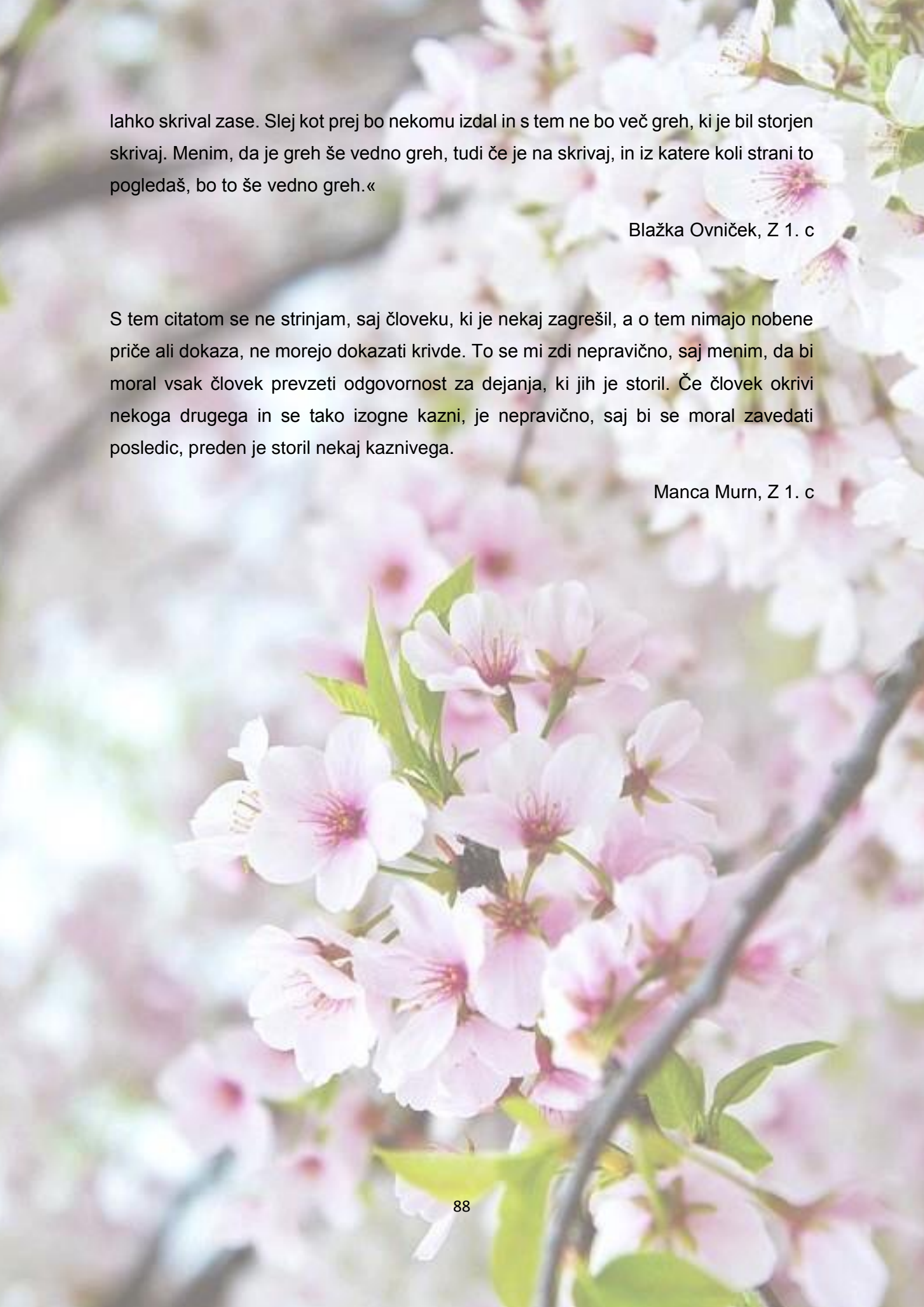
»Ne strinjam se s to trditvijo, saj grešim, tudi če tega nihče ne vidi in ne dobim nobene kazni. To lahko primerjamo z vožnjo z avtom: vozimo prehitro, nihče nas ne vidi, ampak vseeno ogrožamo življenje.«

Denis Čretnik Globovnik, Z 1. c

»Kdor greši, greši tudi, če drugi tega ne vedo. Mislim, da moramo za svoje grehe odgovarjati sami in se jih zavedati.«

Nina Škedelj, Z 1. c

»Kdor greši skrivaj, je storil greh kljub temu, da je na skrivaj, čeprav nihče ne ve. Odvisno je od tega, kako velik greh človek stori. Večji kot je greh, manj časa ga bo

lahko skrival zase. Slej kot prej bo nekemu izdal in s tem ne bo več greh, ki je bil storjen skrivaj. Menim, da je greh še vedno greh, tudi če je na skrivaj, in iz katere koli strani to pogledaš, bo to še vedno greh.«

Blažka Ovniček, Z 1. c

S tem citatom se ne strinjam, saj človeku, ki je nekaj zagrešil, a o tem nimajo nobene priče ali dokaza, ne morejo dokazati krivde. To se mi zdi nepravično, saj menim, da bi moral vsak človek prevzeti odgovornost za dejanja, ki jih je storil. Če človek okrivi nekoga drugega in se tako izogne kazni, je nepravično, saj bi se moral zavedati posledic, preden je storil nekaj kaznivega.

Manca Murn, Z 1. c

ZA SREČO JE POTREBNA SVOBODA, ZA SVOBODO JE POTREBEN POGUM

V življenju so pomembni trenutki. Trenutki moči in trenutki šibkosti. Žal tako brez enih kot brez drugih ne gre.

Trhlost nas naredi zmogljive. Iz samega nagona po preživetju splavamo, ko smo vrženi v globine morja. Ali pa ne; v tem trenutku ostanemo sami s sabo. Tedaj se podamo na burno potovanje, na potovanje vase. Tam vsakič odkrijemo še toliko do tedaj neznanih občutij, spoznanj, naukov, ki nas pozneje v življenju naredijo močnejše.

Kako se počutimo v teh trenutkih, kaj občutimo? So to nirvana, mir, izpopolnjenost? Ali raje čim hitreje na široko odpremo oči, da zatremo ostala čustva in čutila samo zato, da se ne bi spoznali in slišali svojega jaza?

Včasih sta mir in tišina tako glasna, da preprosto ne zdržimo. S sabo nosimo nemir, ki nas kot neutruden mlinček na reki življenja poganja in žene naprej iz dneva v dan in nas na vsak način vleče in spodbuja do zadovoljstva in čustvenega ravnovesja.

A pogosto prej kot do stanja spokoja pridemo do točke, ko se popolnoma izčrpani sesedemo na rob postelje. Takrat se nam poraja vprašanje »Kaj je narobe? Kdo ali kaj si ti, ki mi krojiš srečo ... « Tedaj si odkrito priznamo, da smo izgubljeni, da enostavno ne znamo kam in kako naprej.

Kje v resnici tiči težava?

Ljudje smo posebna, enkratna, neponovljiva, a obenem še tako negotova, brezglava bitja. Težava je v tem, da srečo iščemo povsod, le v sebi ne. Morebiti smo poskusili že marsikaj – se trudili v službi za boljši položaj, zgradili hišo, našli partnerja, si ustvarili družino ... pa še vedno čutimo, da nam nekaj manjka, da bomo občutili tisto pristno radost. Ironično je to, da je sreča že tu, čisto blizu, v nas, od samega začetka. V resnici le tiho in potrpežljivo čaka na dan, ko bo razprostrla peruti in svobodna poletela visoko med oblake.

Srečni smo, ko vemo, kdo smo, ko si upamo to brez sramu povedati in živeti, saj šele takrat živimo življenje, kot nam je namenjeno in imamo odnose, ustvarjene za nas in usklajene z nami samimi.

Takrat je konec predrugačenja, konec pretvarjanja. Tedaj je igralec zaključil svoj zadnji prizor – vse, kar mora storiti, je, da je to, kar je, in imel bo službo, v kateri bo vsem pokazal svoj potencial, izrazil talente, imel bo prijatelje, ki bodo podobni njemu in imel bo partnerja, ob katerem bo mirne vesti snel globoko vraščeno masko z obraza, ne da bi čutil strah, da bo njegova ljubezen odkorakala skozi vhodna vrata z nepovratno karto v rokah.

Slika 57: Internetni vir

Ko ugotovimo, da smo sami edina oseba, ki lahko vpliva na svoje rezoniranje in pogled na dogajanje, ugotovimo, da se prav tu skriva ključ do sreče, optimistične prihodnosti in notranjega miru, saj nobena pot še nikdar ni bila, ni in nikoli ne bo prekrita zgolj s trnjem in posuta z ostrim kamenjem.

Anja Grden, Z 1. c

SODELOVANJE V ODDAJI GLEJ, KDO KUHA

Slika 58: Internetni vir

Približno pred letom dni se je dijakinja, takrat še osnovnošolki, ponudila izjemna priložnost. Dobila je možnost, da se udeleži avdicije za kuharsko TV-oddajo Glej, kdo kuha.

Ni dolgo razmišljala in še isti dan sklenila, da se bo udeležila avdicije, saj si je že dolgo želela, da bi sodelovala na kakšnem kuharskem tekmovanju ali kuharski oddaji. Ni pa vedela, kaj vse jo čaka na tem potovanju.

Prvi del – AVDICIJA

Njena avantura se je začela z avdicijo, ki je potekala v Ljubljani. Tam sta jo pričakali Tina in Nina. Postavili sta ji nekaj vprašanj in jo hkrati tudi snemali. Po avdiciji se je odpravila domov v upanju, da jo izberejo. Nekaj dni kasneje je prejela elektronsko sporočilo, v katerem je pisalo, da je niso izbrali, vendar pa je pristala na vrhu čakalne liste za kakšno drugo oddajo. Bila je razočarana. Nekaj časa je trajalo, da je vse skupaj nekako pozabila, nato pa jo je presenetilo novo elektronsko sporočilo, v katerem je pisalo, da so le našli mesto zanjo v oddaji.

Nekaj dni kasneje se je odpravila v Ljubljano na snemanje.

Drugi del – SNEMANJE

Vsi so jo toplo in z veseljem sprejeli. Najprej jo je pozdravila Tina, ki ji je na hitro razložila, kako bo vse skupaj potekalo. Po pogovoru s Tino jo je sprejel ribič Pepe, ki se je tokrat znašel v vlogi scenarista. Spoznala je tudi svojega pomočnika, Miho Deželaka. Nekaj minut kasneje so ju z Miho napotili v masko, kjer sta spoznala svoja nasprotnika. Po maski ji je Darja, koordinatorka kuhinje, razkazala in razložila, kje se kaj nahaja v kuhinji.

Kmalu se je začelo snemanje. Najprej sta kuhala njena nasprotnika. Videla je, da zelo dobro kuhata, kar ji je pognalo strah po žilah in hkrati tudi vznemirjenje. Ko sta končala, sta jed postregla Branku Podmeniku, ki je tudi podal oceno. Sledil je njen in Mihov nastop. Katarina Mala, tokrat v vlogi voditeljice, je najprej razložila pravila oddaje in povedala, katere sestavine morata z Miho obvezno uporabiti. Pripravljala sta postrvje polpete, povaljane v mandljih, grahov sekanec in polento z bučkami. Med pripravo pa je prišlo do zapletov: Miha se je med filiranjem urezal, krožnik s polpeti mu je skoraj padel na tla, ona pa je skoraj dobila »živčni zlom«. (Kasneje so ji ustvarjalci povedali, da je bila prav zaradi teh pripetljajev oddaja zelo zanimiva.) Ob koncu kuhanja sta odnesla krožnik Branku in Katarini, ki sta ga ocenila. Jed sta pohvalila, vendar na žalost ni bila dovolj dobra, zato sta z Miho izgubila, nasprotnika pa sta se uvrstila v naslednjo oddajo.

Slika 59: Internetni vir

Slika 60: Internetni vir

Preboleti izgubo in katastrofo v oddaji je bilo težko, vendar ji je uspelo. Nekaj mesecev kasneje pa je mama dekleta prejela skrivnosten klic. Poklicali so jo, ker so menili, da je imela smolo s pomočnikom in jo prosili, če bi še enkrat sodelovala v oddaji.

Tretji del – POVRATEK NA SCENO

Tokrat je bila njena nasprotnica Alja, ki je prav tako imela smolo s pomočnikom. Njen pomočnik je bil tokrat Luka Korenčič, Aljin pa Alex Volasko.

Novo sezono sta s kuhanjem odprla prav ona in Luka, Katarina pa jima je odkrila sestavine, iz katerih sta pripravila čokoladni narastek z vaniljevim sladoledom in malinovim prelivom. Priprava jedi je potekala bolje kot z Miho, vendar pa narastek ni bil dovolj pečen, zato se je, ko sta ga vzela iz posodice, razlezel. Ker pa jima je ostalo še nekaj sekund, sta krožnik ponovila, in sicer tako, da sta narastek pustila v posodici, dodala sladoled in na koncu še preliv. Po izteku časa sta krožnik odnesla na

ocenjevanje Branku. Z jedjo je bil zadovoljen, pripomba je zadevala le narastek, ki ni bil dovolj pečen, kar pa sta že vedela. Sledila je razglasitev zmagovalca. Tekmo je izgubila Alja, ona pa se je uvrstila naprej.

V naslednji oddaji sta z Luko pripravljala ocvrt kotlet in paradižnikovo solato. Kot nasprotnika sta nastopila Dejan in Steffanio. Tokrat sta bila z Luko že bolj sproščena in sta se bolje ujela v kuhinji, tudi krožnik jima je uspel. Branko je jed pohvalil, le s čebulnimi obročki ni bil čisto zadovoljen. Tudi Dejan in Steffanio sta se izkazala v kuhinji, vendar ne dovolj, saj sta se v naslednjo oddajo uvrstila ona in Luka.

Slika 61: Internetni vir

V tretji oddaji sta bila njuna nasprotnika Alisa in Dennis. Z Luko sta pripravila vegi burger – kvinojine polpete z avokadovo omako v polnozrnati štručki. Nekaj težav sta imela s kvinojo, ki se je dolgo kuhala, kasneje pa še s polpeti, saj so vsebovali sir in so se pri peki razlezli. Končni izdelek je tokrat ocenjeval kuharski šef Anže Gombač, ki je bil z jedjo zadovoljen, vendar pa je menil, da polpeti vsebujejo preveč fižola in premalo kvinoje. Dennis in Alisa sta se prav tako izkazala, vendar pa sta imela težave tudi onadva, in sicer s kuhanjem prosene kaše. Prišel je čas razglasitve. Tudi tokrat je bila sreča na njeni in Lukovi strani. Zmagala je tretjič in si prislužila brezplačen dostop do portala Bineta Volčiča.

V četrti oddaji sta se z Luko pomerila poti Taji in Evi Boto. Pripravila sta postrvje cmočke v ribji osnovi in pečen brokoli s sirom, za sladico pa vaniljev sladoled z bučnim oljem in karamelo z bučnimi semeni. V kuhinji sta se znašla odlično, saj sta skupaj kuhala že četrtič. Jed jima je uspela in bila sta zelo zadovoljna, saj sta ribjo osnovo in cmočke oba pripravljala prvič. Težave sta imela le s cmočki, ki so bili premalo kuhani, omaka pa je bila nekoliko preslana. Taja in Eva, ki sta pripravili špinačni zavitek in pečen postrvji file, sta jima predstavljali pravo konkurenco. Ob razglasitvi zmagovalcev je bilo zato zelo napeto, saj je bil Anže zelo zadovoljen z obema jedema, vendar pa so

na koncu pretehtale malenkosti. Zmaga je zopet šla v roke njej in Luki, Taja pa je prejela praktično nagrado.

Slika 62: Internetni vir

V peti, finalni oddaji sta se pomerila ona in Luka ter Alvin in Fredi Miler. Tokrat sta pripravljala krompirjeve žgance z ocvirki in čebulno omako ter zeljno solato s sezamovim čipsom. Prisotna je bila velika napetost, saj je šlo za peto zmago. Preglavice jima je tokrat predstavljal krompir, ki je potreboval kar nekaj časa, da se skuha. Na koncu so žganci uspeli, vendar so bili nekoliko premehki, saj so vsebovali preveč tekočine. V zadnji minuti sta postavljala krožnik v upanju, da jima uspe. Jed je ocenil Branko. Žganci so bili okusni, vendar premehki, zeljna solata pa malo prekisla. Tudi Alvin in Fredi sta se izkazala, vendar pa jima ni uspelo in tako sta zopet zmago odnesla ona in Luka. S tem

pa je ona prejela za nagrado prestižno kuharsko akademijo.

Popotovanje je bilo nadvse zanimivo in presenetljivo, saj ni pričakovala, da se bo uvrstila tako daleč. Zelo je zadovoljna in ponosna nase. Izkušnja ji bo vedno ostala v spominu, saj se je naučila veliko novega.

Dijakinja 1. letnika

GOLDEN ROSE

Moje ime je Andreja Colarič. Sem dijakinja Srednje zdravstvene in kemijske šole, obiskujem pa program kozmetični tehnik. Zanimajo me predvsem ličila, poleg tega pa se zanimam tudi za fotografijo ter modo. Tukaj bom predstavljala in ocenjevala kozmetične izdelke.

Tokrat bom spet ocenjevala znamko Golden rose, in sicer njihovo kolekcijo lakov. Izbrala sem 3 lake, ki so »must have« vsakega dekleta, ženske. Laki so nevtralnih barv, zato jih lahko kombiniramo z vsem, ravno to pa mi je tako všeč. So obstojni ter dolgo zdržijo, in sicer okoli 5–7 dni po nanosu. Se pa lak lahko začne hitreje krušiti, če smo veliko v stiku z vodo ali če noht udarimo s silo. Laki močnejših barv včasih pustijo kakšno sled, če uporabljamo prešibke odstranjevalce lakov. So cenovno dostopni, kar je najbrž pomembno za vsako dekle. Čopiči so neverjetno dobri, saj imajo ravno pravšnjo velikost za nanašanje barve, zato ni potrebno veliko laka za

nanos. Edina slabost, ki sem jo pri teh lakih zasledila, pa je, da je svetlejšje lake potrebno nanesti dvojno, saj so slabo pigmentirani. Ocenjevani laki so v odtenkih 08, 58 in 11.

Laki so na voljo v vsaki Golden rose trgovini ali preko spletne strani Ličila.si, kjer imajo tudi dostavo.

Slika 63: Kozmetični izdelki

METAL IN MODA

Kaj je heavy metal?

Heavy metal, najpogosteje imenovan metal, je vrsta rock glasbe, ki se deli na veliko število podžanrov (black metal, thrash metal, power metal, melodeth, doom metal, simfonijski metal, grindcore, nu metal ...). Razvijal se je od leta 1960 do 1970 večinoma v Angliji in Ameriki. Zaznamuje ga distorziran zvok, dolg kitarski solo in na splošno glasna in energična izvedba. Teme, o katerih pojejo, so najpogosteje ljubezen, življenje in obstoj. Med drugimi so na primer vojne, narava, mitologija, sreča in žalost, moč, mir ... navkljub vsem stereotipom je veliko tem tudi verskih. Nekateri od bendov, ki so v letih od 1960 do 1970 zaznamovali metal glasbo, so The Who, Deep Purple, Black Sabbath, Megadeth, Metallica, Slayer, Led Zepellin ...

Slika 64: Internetni vir

Stil oblačenja in subkultura

Značilni elementi metalske mode in subkulture so usnjene jakne, ozke kavbojke, motoristični škornji, telovniki iz džinsa z raznimi našitki in značkami, verige in razni usnjeni modni dodatki s kovinskimi bodicami. Elementi mode se glede na podvrsto metala razlikujejo.

Tipičen izgled metalca definirajo temna oblačila, majica njegove najljubše skupine in vojaški škornji, bulerji ali Converse copati. Metalci radi nosijo dolge lase, ker jim ti na koncertih omogočajo izražanje. Današnje prepoznavno obliko je ta stil oblačenja dobil v osemdesetih letih prejšnjega stoletja. Oprijete kavbojke v črni ali modri barvi so nosili že starejši rokerji. Metalci so kot potomci le-teh to kulturo samo nadaljevali. Veliko metalcev ima tudi tetovaže in pirsing.

Razvoj je prihajal z vseh strani in vsaka skupina in vsak nov slog je dodal nekaj svojega.

Tako se glede na podžanr metala, ki ga oboževalci poslušajo, v tem stilu tudi oblačijo. Pri na primer thrash metalu nosijo telovnike iz džinsa z različnimi našitki. Pri viking ali power metalu se oblečejo v skladu z besedili pesmi, ki jih izvajalci pojejo. Skupine z

Slika 65: Internetni vir

besedili o zgodovini, vojnah in vojaških spopadih zelo radi oblečejo oblačila, ki spominjajo na vojaško uniformo.

Velikokrat imajo ljudje, še posebej starejši, in tisti, ki ne poslušajo metal glasbe, različne predsodke do oboževalcev, ki svojo pripadnost metalski subkulturi izražajo z načinom oblačenja. O tistih, ki na primer nosimo temna oblačila, mislijo, da smo vedno jezni, depresivni, negativno nastrojeni in pesimistični, slabi ljudje, ki v svojem življenju ne delamo ničesar. Razen tega, da se opijamo, jemljemo droge in smo slabi v šoli, pa nimamo življenjskega cilja. Dejstvo je, da je večina nas metalcev v resnici zelo čustvenih in ljubečih do vseh okrog nas. Veliko število metalcev pa ima končano impresivno visoko stopnjo izobrazbe. Smo odprtega uma, za razliko od okolice, ki nas sodi le po našem stilu oblačenja in glasbe, ki jo poslušamo. Če bi ljudje dali priložnost metalu in prebrali kakšno pesem, bi mogoče imeli manj predsodkov in dojeli, kako lepa je ta zvrst glasbe.

Ne sodi človeka po zunanosti. Prisluhni mu.

Daniela Sopčič, Z 4. a

MODNI TRENDI POMLAD/POLETJE

Že veste, kaj bomo nosili v letu 2017 in katere trende iz leta 2016 lahko mirno prenesemo tudi v novo leto?

Si upate kombinirati leopardji vzorec s črtami? To bo eden izmed letošnjih trendov.

Debele visoke pete

Odlična novica za vse modne navdušenke in ljubiteljice visokih pet. Modne postajajo debelejše in s tem stabilnejše pete, v katerih je hoja veliko lažja kot v klasičnih salonarjih.

Debele pete pomenijo večjo stabilnost in samozavest pri hoji.

Vzorci na vzorce

Malo si odpočijte od pretiranega ujemanja. Kaj pa če bi črte kombinirali s pikami? Ali cvetlični vzorec s karom? Tudi to se da, če si upate.

Cvetlične vezenine

Ne, to ni našitek vaše babice. Letos bomo modne v tradicionalnih, a zelo modnih rožastih vezeninah, ki bodo praktično povsod: na džinsu (krilih in kavbojkah), jopicah, športnih puloverjih in celo usnjenih jaknah. Skratka kos, s katerim letos prav zagotovo ne boste zgrešile.

Džins z odrezanimi, nezarobljenimi hlačnicami

Ta trend ste najbrž opazili že lani poleti in modni svet sporoča, da se nadaljuje tudi letos. Še najbolj boste šik, če bodo nitke res opazno visele z robov.

Prav gotovo tudi eden največjih hitov letošnjega leta, ki se je sicer začel uveljavljati že preteklo leto. Tudi asimetrično odrezane hlačnice bodo zelo modne, sploh v kombinaciji s klasičnim modelom z visokim pasom, kakršne so nosile v osemdesetih. Enako velja tudi za krila in mini krila.

Prosojne tkanine

Prosojne majice, srajce in tudi krila (seveda diskretna) bodo letos velik hit, še zlasti pa bodo dobrodošle v poletni vročini.

Pogumne lahko spodaj nosite zanimiv modrček, malce bolj sramežljive pa trend kombinirajte s kakšnim osnovnim kosom, na primer čipkasto spodnjo majico.

Prosojna majica lahko z vzorci in potiski diskretno zakriva modrček, da ne bi pokazale preveč. Ni naključje, da prihajajo skupaj z bodiji in tako se jih lahko izvrstno kombinira.

Trdne majhne torbice

Mini torbice ostajajo, le v malce drugačnem videzu. Letos bodo modne izključno torbice s trdnimi stenami in izrazito obliko, ki jih bomo nosile preko telesa.

Športni puloverji

Najraje jih sicer nosimo doma v kombinaciji s trenirko, a letos bodo še kako moderni tudi v družbi oprijetega krila ali elegantnih hlač in visokih pet.

Kombiniranje vzorcev

Kar že leta občudujemo na Olivii Palermo in se poleg čudimo, kako ji uspe tako dobro nositi in skombinirati vzorce, ki na prvi pogled sploh ne gredo skupaj, bomo letos videvali posod.

Pisarniške črte

A pisarniške le na prvi pogled, saj jih bomo nosile na povsem nepričakovanih kosih, kot so npr. ženstvene bluze, ki razkrivajo ramena, obleke z volančki ipd.

Flatforme

Da, flatforme, ne platforme – torej zelo debeli podplati, a brez visoke pete. Ne ravno prefinjen in eleganten trend, a doda nekaj cm v višino brez mučenja na visokih petah.

Ogromni 'statement' uhani

Medtem ko lahko svoje 'statement' ogrlice pospravite v zadnji del predala z nakitom, saj so jih zamenjale skoraj kot las tanke verižice, naj ospredje zasedejo ogromni uhani. Nosile bomo zares zelo velike, lahko tudi različne na vsaki strani. Segajo lahko celo do ramen in nižje.

Natikači

Vseh vrst in z vsakršnimi petami: širokimi, mačjimi petkami, popolnoma brez pet, espadrile. Tudi pri materialih bo podobno, saj bomo nosile usnjene, žametne, platnene, satenaste, z vezeninami in vse vmes. Vsekakor eden največjih letošnjih hitov, kar se tiče obutve.

Volančkomanija

Prav tako eden največjih letošnjih hitov, zato bodo povsod. Na bluzah, topih ter celo puloverjih in oblekah. Zelo ženstven trend, ki pa se mu raje izognite, če se vam zdi, da imate kak kilogramček viška – dodajo namreč volumen, ki ga v tem primeru ne potrebujemo.

Asimetrični kosi

Bluze, topi in obleke, kjer bomo kazale le eno ramo ali roko. Kosi, ki imajo asimetrične izreze ali zaključke, so kosi, ki jih bomo prav tako videvali povsod, tudi v kombinaciji s kakim drugim trendom (npr. črte, volančki ali kar oboje hkrati). Trend, s katerim

letos ne morete zgrešiti.

Oversized puloverji

Preveliki puloverji s kapucami ali brez so eden ključnih trendov te pomladi. Nositi pa jih lahko začnemo že kar danes.

Teniske

Medtem ko so bile lani moderne predvsem čisto bele teniske, so te letos dobile nekaj nadgradnje. Tudi luksuzne modne znamke so začele na prodajne police pošiljati malce bolj fine izvedbe te preproste obutve. Zdaj jih bo še lažje kombinirati s kakšno elegantno obleko ali krilom.

Lahko se odločite za bele ali črne teniske, ki jih lahko kombinirate skorajda vedno in povsod, ali pa si upate več in izberete barvne odtenke v pastelnih in kovinskih barvah. Seveda pa ne sme manjkati niti par z dodatkom umetnega krzna ali pom-pom cofkom.

Z vezeninami, potiski, okraski ... To niso superge za šport, temveč nadgradnja belih superg, ki so bile tako modne preteklo leto. Nosile

jih boste lahko na vse.

Namig: če imate malce umetniške žilice, svoje lanskoletne bele same olepšajte z našitki ali poslikavami, da boste tudi letos 'in', predvsem pa unikatne.

Nahrbtnik

Ne čisto nov trend, a v takšni meri kot z novo sezono še ni bil prisoten. Vsak urbani videz bomo enostavno morale zaključiti z nahrbtnikom. Ponudba je pestra, saj lahko izbirate vse mogoče oblike in barve.

Srajčne obleke

Tunike ali srajčne obleke so modni kos brez katerega v toplejših dneh ne bo šlo. Lahko se odločite za enobarvno klasiko ali črte, potiske in vezenine.

Plisirana krila

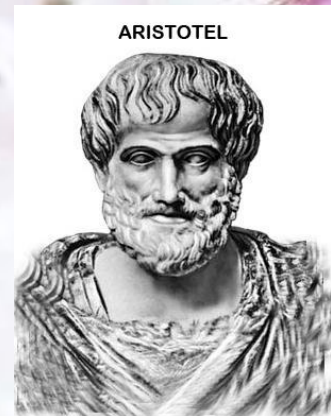

Nosile smo jih že pozimi in trend se nadaljuje. Pozabite na to, da se krila nosijo samo v kombinaciji visokih petk, kombinirajte jih s supergami ali balerinkami. Pliseji so odličen modni nakup, saj jih v različnih kombinacijah lahko nosimo tako za dnevne kot večerne priložnosti.

Slike: Internetni vir
Lora Kebelj in Tina Berginc, KZ 3. b

ALI STE VEDELI:

- da eden največjih antičnih mislecev Aristotel (384–322 pr. n. št.) velja za utemeljitelja logike?
- da so že Babilonci znali izračunati dolžino diagonale kvadrata s stranico $a=1$ na osem decimalk: koren 2 = 1,41421296?
- ko računamo odstotke (npr. 50 % od 270) izbrišemo enice in cifri pomnožimo ($5 \times 27 = 135$)?
- da je prvi računski stroj izdelal 18-letni Blaise Pascal leta 1673?
- ko množimo neko število z 11, med cifri prve številke vrinemo seštevek teh dveh cifer in dobimo rezultat (npr. $62 \times 11 = \underline{\quad}$), seštejemo obe cifri: $6 + 2 = 8$, seštevek vrinemo med obe cifri: **682**?
- da sta števili 220 in 284 prijateljski? Vsota vseh deliteljev prvega števila (brez njega samega) je enaka drugemu številu. Obratno je vsota vseh deliteljev drugega števila (brez njega samega) enaka prvemu številu.

Slika 66: Aristotel

$$\frac{\partial}{\partial a} \ln f_{a, \sigma^2}(\xi_1) = \frac{(\xi_1 - a)}{\sigma^2} f_{a, \sigma^2}(\xi_1) = \frac{1}{\sqrt{2\pi\sigma^2}} \left(\frac{\xi_1 - a}{\sigma^2} \right) e^{-\frac{(\xi_1 - a)^2}{2\sigma^2}}$$

$$\int_{-\infty}^{\infty} \tau(x) \cdot \frac{\partial}{\partial \theta} f(x, \theta) dx = M \left(\tau(\xi) \cdot \frac{\partial}{\partial \theta} \ln f(\xi, \theta) \right)$$

Slika 67: Internetni vir

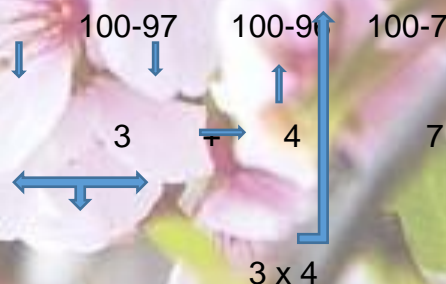
Delitelj št. **220**: 1, 2, 4, 5, 10, 11, 20, 22, 44, 55, 110, 220;

vsota: $1 + 2 + 4 + 5 + 10 + 11 + 20 + 22 + 44 + 55 + 110 + 220 = \underline{504}$;

delitelj števila **284**: 1, 2, 4, 71, 142, 284;

vsota: $1 + 2 + 4 + 71 + 142 + 284 = \underline{504}$.

- množenje večjih števil na pamet: (npr. $97 \times 96 = 9312$)

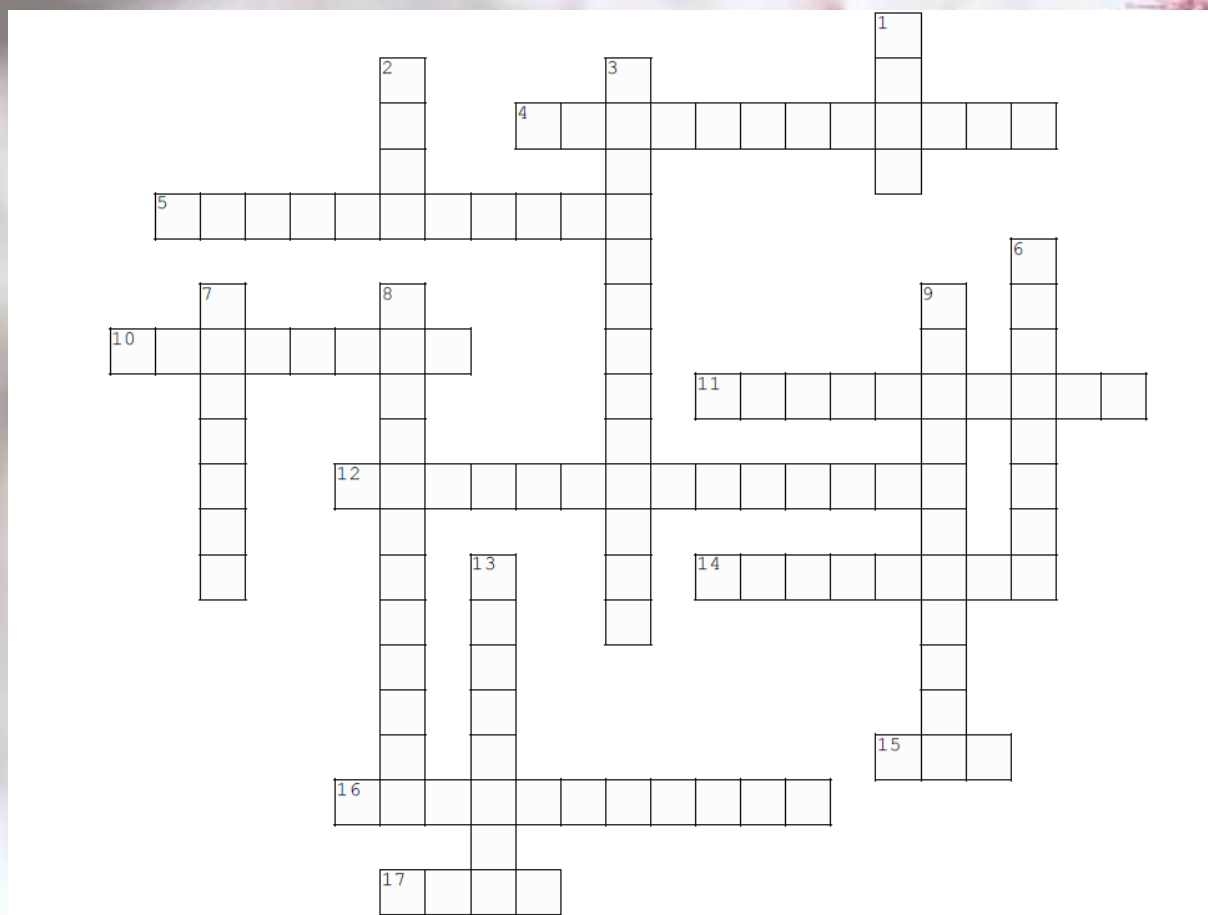
- če s 7 delimo katerokoli število in rezultat ni celo število, se bo po decimalni vejici v neskončnost ponavljalo isto zaporedje števil: 142857?

Npr. $1 : 7 = 0,1428571428571429$

$1002 : 7 = 143,1428571428571$

Jasmina Saje, KZ 1. a

FARMACEVTSKA KRIŽANKA

Vodoravno

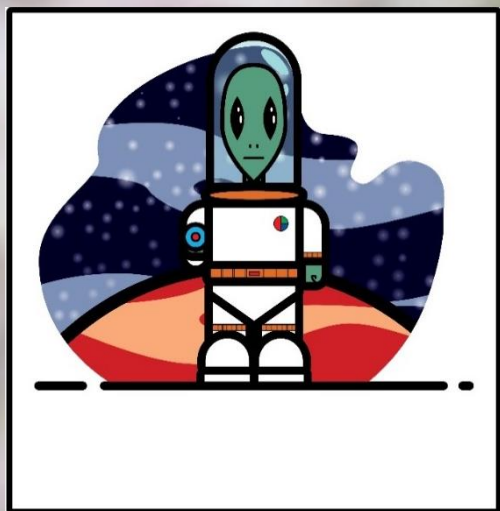
4. Katera rastlina deluje kot antidepresiv?
5. Kako imenujemo farmacevtske pripravke rastlinskega izvora?
10. Kateri sladkor se uporablja kot sladilo za diabetike?
11. Katero snov dodajamo farmacevtskim pripravkom, da jim izboljšamo mikrobiološko obstojnost?
12. Kako imenujemo sestavni del poltrdnih farmacevtskih oblik, ki ne vsebuje zdravilne učinkovine?
14. Kako še drugače rečemo sadnemu sladkorju?
15. Kako s kratico imenujemo površinsko aktivne snovi?
16. Kako imenujemo pripravek, ki ga izdelava farmacevt za samo enega pacienta?
17. Katero je eno najpogosteje uporabljeno topilo za ekstrakcijo?

Navpično

1. Kateri del sivke se uporablja v farmacevtske namene?
2. Kateri so lipofilni vitamini?
3. Katere snovi dodajamo farmacevtskim pripravkom za preprečevanje oksidacije?
6. Kateri je naravni polimer, ki v hladni vodi nabreka?
7. Kako latinsko imenujemo plod?
8. Kakšno je drugo ime za vitamin B9?
9. Kakšno je ime enega izmed farmacevtskih zakonikov?
13. Kateri vitamin dobimo s soncem?

Helena Kastelic, Ana Lopatič, F 3. b

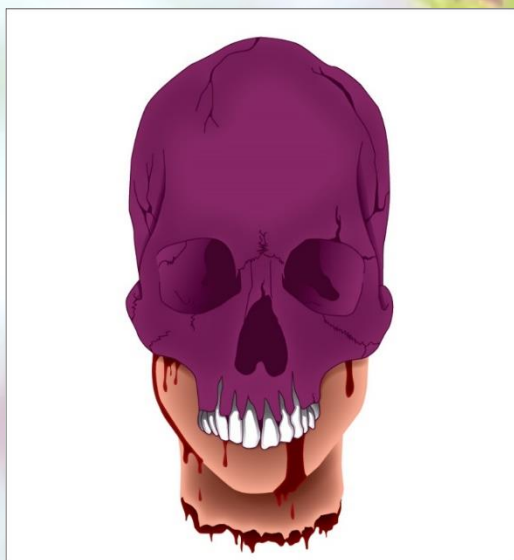
SLIKE – Leon Brdar, K4. b

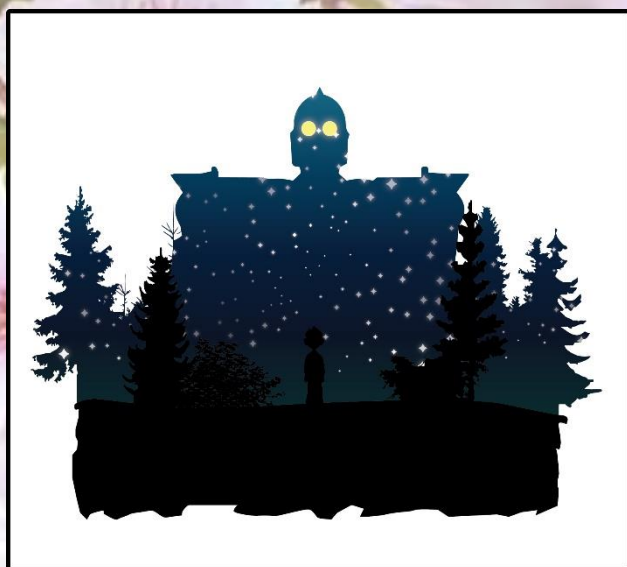
Slika: Alien

Slika: Desert

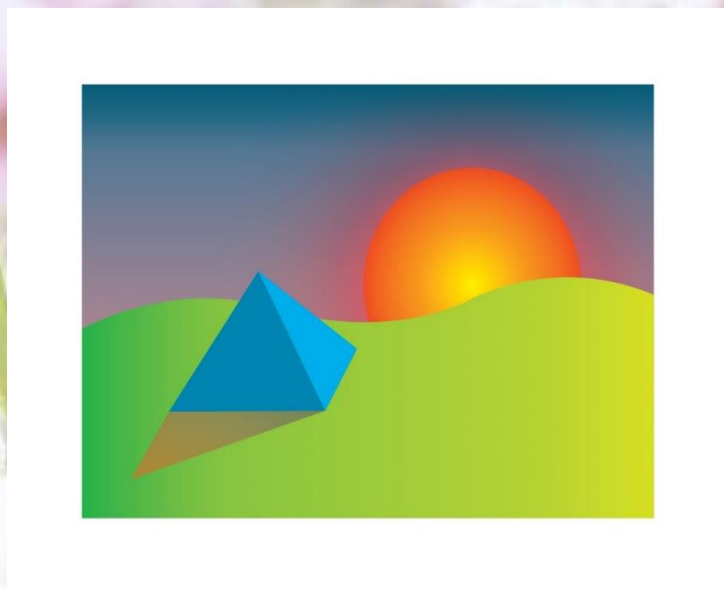
Slika: Experiment

Slika: Iron giant

Slika: Reggea machine

Slika: Untitled

Leon Brdar